

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

STUDIESIRKEL

Innhold

BREV 1 DE INDO-KINESISKE FOLKENES HISTORIE

Vietnam	s. 3
Laos	s. 5
Kambodsja	s. 6
Det indo-kinesiske samarbeidet	s. 6
Faktorer som påvirker krigen	s. 6

BREV 2 USA-IMPERIALISMEN

USA – en imperialistisk stat	s. 8
NATO – en imperialistisk militærallianse	s. 9
Sovjets sosialimperialisme	s.10

BREV 3 ANTI-IMPERIALISTISK ARBEID I NORGE

Solkoms historie	s. 12
Enhetsfronten	s. 14
Solidaritetskomiteen i dag	s. 16

BREV 4 HVORFOR STUDERE OG ARBEIDE FOR DE INDO-KINESISKE FOLKENE s. 18

Kart over Indo-Kina s. 20

Trykt i offset hos a/s Duplotrykk Oslo 1971

BREV 1

De indo-kinesiske folkenes historie

Vietnam

Det vietnamesiske folkets historie er historien om kampen mot fremmede inntrengere. Fra ca. 300 f.Kr. til år 1789 ble Vietnam flere ganger okkupert av kinesere og mongoler. Til tross for dette klarte folket i stor grad å bevare sin nasjonale identitet.

I årene fra 1858 til 1885 ble landet erobret av Frankrike. Franskmennene endret ikke Vietnams føydale struktur, de la bare en utenlandsk forvaltning over den. For å stabilisere sitt herredømme kjøpte de aristokratiet gjennom å gi dem flere privilegier enn de hadde fra før. Økonomien ble kontrollert av noen få franske selskaper og deres bank, Indo-Kinas Bank. Franskmennene eide gruver, gummiplantasjer og industri. Billige franske varer konkurrerte ut vietnamesisk håndverk. Bøndene ble pålagt enorme skatter. Undertrykkelsen var opphav til en ny vietnamesisk nasjonalisme, men forsøk på organisert motstand ble brutalt slått ned av franskmennene. — Det franske kolonistyre varte til den annen verdenskrig. Fra 1941–45 hadde det imperialistiske Japan kontrollen over landet. Japanerne samarbeidet imidlertid med den franske koloniadministrasjonen som var underlagt Vichy-regjeringen.¹

VIETMINH

Det fascistiske Japan trengte store forsyninger til sin krigsførsel og utplyndret Vietnam enda verre enn franskmennene. Dette førte til at de vietnamesiske nasjonalistene, kommunister og ikke-kommunister, sluttet seg sammen i en frigjøringsfront, Vietminh, i mai 1941. Lederen for Vietminh var grunnleggeren av Indo-Kinas kommunistiske parti, Ho Chi Minh.

Tidlig i 1945 gjorde japanerne det slutt på den franske administrasjonen og et japansk marionettestyre under keiser Bao Dai ble innsatt. Vietminh hadde stor framgang i kampen mot franskmenn og japanere. Organisasjonen fikk til og med støtte fra USA.² Få dager etter at Japan kapitulerte for de allierte, abdiserte marionetten Bao Dai og overga makten til representanter for Vietminh. En provisorisk regjering ble dannet. 2. september ble den Demokratiske Republikken Vietnam (DRV) utropt.³

I januar 1946 ble de første valg med alminnelig stemmerett holdt i Vietnam.

Valgene førte til at Ho Chi Minh ble president. Allerede det første året klarte republikken å brødfø hele befolkningen, mens årlig hungersnød hadde vært det vanlige for store deler av befolkningen i kolonitida.

Franskmennene, hjulpet av England og Chiang Kai-shek, vendte imidlertid tilbake i løpet av 1946 og begrunnet sine imperialistiske hensikter med at Vietnam ikke var modent for selvstendighet. Da de møtte motstand sendte de straffeekspedisjoner mot folket. I november 1946 bombarderte de f.eks. Haiphong og drepte 6000 mennesker. I tillegg opprettet de i årene som kom flere marionetteregjeringer som alle manglet støtte i folket. Dette gjorde de til tross for at de i mars 1946 hadde lovet å respektere Vietnam som et fritt land bare løst knyttet til Frankrike. Vietminh fortsatte å lede krigen mot de franske imperialistene. I 1948 innsatte franskmennene Bao Dai igjen som keiser. Fra 1950 begynte franskmennene å få materiell støtte fra USA. Grunnen til dette var at USA etter Mao Tsetungs seier i Kina så sine interesser i Sørøst-Asia truet. Motivene ble klarlagt i en lederartikkel i «New York Times» 12. februar 1950: *»Indo-Kina er verd et høyt spill. I nord finnes det tinn som kan eksporteres, wolfram, sink, mangan, kull, tømmer og ris. I sør finnes det ris, naturgummi, te, pepper, kaffe og skinn. Allerede før den annen verdenskrig ga Indo-Kina en avkastning som ble anslått til 300 millioner dollars pr. år.»*

USA anerkjente Bao Dai-regimet og den militære støtte til Frankrike var så stor at de i 1954 hadde betalt 78 % av de franske krigsomkostningene.⁴ Dette kunne likevel ikke redde franskmennene og deres marionetter. I 1954 falt festningen Dien Bien Phu og franskmennene var fullstendig slått militært.

GENEVEAVTALEN

Samtidig med franskmennenes nederlag ble det innledet forhandlinger i Geneve

Vietnams sosiale struktur har vært føydal helt opp i vårt århundre. Bøndene ble utnyttet av adel og konge som i middelalderens Europa. Bøndene gjorde flere opprør, men klarte aldri frigjøre seg fra undertrykkelse over lengre tidsrom.

om hele tidligere fransk Indo-Kina (Vietnam, Laos og Kambodsja). 20. juli 1954 ble det undertegnet en våpenstillstand mellom hovedmotstanderne, Vietminh og Frankrike. Imidlertid ble det stadfestet at ansvaret for etterlevelsen av overenskomsten også skulle hvile på deres institusjonelle etterfølgere, dvs. på Bao Dai-regimet og DRV. Deretter ble det avfattet en sluttdeklarasjon. De viktigste punktene en kom fram til var:

1. Anerkjennelse av det vietnamesiske folkets nasjonale rettigheter, suverenitet, uavhengighet, enhet og territoriale integritet.
2. Garantier skulle skapes for å forhindre alle nye militære konflikter og alle nye former av militær og politisk innblanding i Vietnams indre anliggender.
3. Anerkjennelse av det vietnamesiske folkets rett til selv å bestemme sin framtid.

En kom fram til at Vietnam foreløpig skulle deles i to soner som skulle administreres av DRV og Frankrike. Valg til gjenforening av landet skulle holdes innen juli 1956 under tilsyn av en internasjonal kommisjon.

Vietminh-soldater heiser seiresflagget. Dien Bien Phu i mai 1954.

Avtalen ble godkjent av England, Frankrike, Sovjet, Kina, Laos, Kambodsja og DRV. Bao Dai-regimet og USA nektet å godkjenne sluttkommunikatet, men USA-delegaten, general Bedell Smith, uttalte på vegne av regjeringen: »USA kom til å avholde seg fra maktbruk eller trusel om maktbruk i den hensikt å forstyrre avtalene.» Videre uttalte han: »Når det gjelder nasjoner som nå er delt mot sin vilje, vil USA fortsette å gå inn for samling gjennom frie valg under overoppsyn av FN.»⁵

USA hadde imidlertid ikke til hensikt å overholde Geneveavtalen. Utenriksminister Foster Dulles hadde både før og under Genevekonferansen arbeidet for først en alliert invasjon av USA, Frankrike og England, deretter for bruk av atomvåpen.⁶ Allerede i april hadde president Eisenhower gitt offisiell status til Dominoteorien. Denne gikk ut på at nasjonalismen i Vietnam representerte verdenskommunismen og at dersom Indo-Kina falt, ville resten av Sørøst-Asia falle som en rad dominobrikker. Men allerede i 1953 hadde president Eisenhower gitt en bedre begrunnelse for den amerikanske imperialismen i Vietnam: »Sett at vi mistet Indo-Kina. Om landet gled ut av våre hender skulle vi miste livsviktige leveranser av tinn og wolfram. Vi søker etter den billigste måten å hindre at noe forferdelig skjer, nemlig at vi mister de mulighetene vi har til å skaffe oss det vi behøver av rikdommer i Indo-Kina og resten av Sørøst-Asia.»⁷ – Pentagonrapportene, som ble offentliggjort i juni 1971, viser at USA sendte sabotasjepatruljer og drev hemmelig krig mot nordre deler av Vietnam med en gang Genevekonferansen var over.⁸ I Bao Dai-regimet dukket det opp en ny mann som statsminister. Det var Ngo Dinh Diem som var utdannet i USA. Diem eliminerte snart Bao Dai og ble i realiteten en diktator som støttet seg på økonomisk og militær hjelp fra USA. Han nektet å delta i forberedende forhandlinger om samlingsvalget i 1956 slik Geneveavtalen hadde fastsatt. USA støttet dette. Som Eisenhower sier i sine memoarer: »Det var sannsynlig at kommunistene ville få ca. 80 % av stemmene ved frie valg.» USA hadde foreløpig klart å hindre at Geneveavtalen ble fulgt med samling av Vietnam. Pentagonrapportene konkluderer: »Staten Sør-Vietnam ble i hovedsak skapt av USA.»⁹

FNL

USA har hele tiden påstått at de har trappet opp sin krigførsel i Vietnam fordi Sør-Vietnam har blitt utsatt for »kommunistisk aggresjon» fra DRV. Pentagonrapportene har avslørt denne påstanden: »Administrasjonen i Washington, fra president John F. Kennedy til president Richard M. Nixon, har brukt denne påstanden om opphavet til krigen for å rettferdiggjøre amerikansk intervensjon i Vietnam. Men amerikanske etterretningsvurderinger i 50-årene viser at krigen i det

Folkene i landsbyen slutter opp om FNL.

store og hele begynte som et opprør i Sør mot det økende undertrykkende og korrupte Diem-styret.»¹⁰ Diem innledet nemlig raskt terror mot politiske motstandere og sivilbefolkningen i sør. Jorda som Vietminh hadde fordelt til bondene ble tatt tilbake av de rike jordeierne. Diem terroriserte motkandidater ved valg. Han sørget for å gi ledende stillinger til sin egen familie. Han skapte en politistat og opprettet konsentrasjonsleirer for politiske motstandere. Hans styre hadde kort og godt et fascistisk preg. I følge Pentagonrapportene ble 50–100 000 satt i konsentrasjonsleir i 1955.¹¹

Forståelsen for nødvendigheten av organisert motstand vokste fram etter hvert og den 20/12-1960 ble Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront (FNL) dannet.

Initiativtakere var tidligere Vietminh-soldater, nasjonale minoriteter, fagforeninger osv.¹² FNLs politiske program gjenspeiler dette. Det går inn for bredt demokrati, landreformer, trosfrihet og bedre levevilkår for folket.¹³ I 1954 hadde mange innfødte sørvietnamesere fulgt Vietminh nord for demarkasjonslinjen i påvente av gjenforeningsvalgene. Etter som kampene i sør hardnet til, vendte mange av disse tilbake for å delta i kampene. I amerikansk propaganda ble dette infiltrasjon fra DRV.¹⁴

DE FRIGJORTE OMRÅDER

Til tross for enorm innsats av USA og med bytte av forskjellige marionetter i Saigon har FNL frigjort store deler av landet. Hvor mange prosent av landarealet eller befolkningen som er frigjort, er vanskelig å si. I noen områder kommer USA- eller Saigon-styrker aldri. I noen områder har FNL full kontroll bare om natta. I følge pentagonpapirene hadde FNL »kontroll over» hele landsbygda

bortsett fra deler av Mekongdeltaet i 1967.¹⁵ De frigjorte områdene har sannsynligvis økt siden den gang.

Den vietnamesiske frigjøringskampen er i stor grad en bonderevolusjon for å sikre bondene eiendomsrett til jorda de dyrker. Det viktigste som har skjedd i de frigjorte områdene er derfor utdeling av jord til bondene. I tillegg til dette har undervisning og helsestell blitt utbygget. De frigjorte områdene administreres av selvstyrte komiteer som det er regelmessig valg til. I sentrale deler av Vietnam har det blitt valgt tilsvarende selvstyrekomiteer for de nasjonale minoriteter. I de frigjorte områder er det derfor et demokratisk folkestyre.¹⁶ FNLs innflytelse strekker seg også utenfor de direkte frigjorte områdene. Mange som offisielt regnes for å arbeide for Saigon-juntaen arbeider virkelig for FNL. Helt inne i Saigon er det dannet en selvstyre-komite, og en hemmelig CIA-rapport, som det har vært referert til i amerikanske og norske aviser, viser at det sannsynligvis er ca. 30 000 FNLere innenfor Saigon-administrasjonen.

FOLKEKRIG

Alt dette har blitt mulig ved at en har fulgt prinsippet om folkekrig. Folkekrig vil i korthet si at hele folket mobiliseres i kampen, at alle deltar med gevær, spade, hakke eller penn. Støtten fra folket gjør at FNL kan bevege seg i landet som fisken i vannet. Soldatene deltar etter evne i den daglige produksjonen og sivilbefolkningen etter evne i kamp. Mange steder er det dannet såkalte kamp-landsbyer. Dette betyr at landsbyene er godt gjemt, ofte under jorda med bombesikre rom. Rundt landsbyene er det kilometervis med skyttergraver og befestningsanlegg. Store områder er dekket med minefeller og spikerbrett som gjør det vanskelig for USA/Saigonhæren å trenge inn. I landsbyen produseres det både mat, våpen og annet utstyr til frigjøringshæren og til gerilja og selvforsvarsgruppene som dannes i landsbyen.¹⁷

PRR

Et viktig resultat av de store politiske og militære seirer FNL har vunnet var at i juni 1969 ble, på en folkekongress, Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR) innsatt. På denne folkekongressen deltok representanter fra FNL og 22 andre organisasjoner i Vietnam. Blant disse organisasjonene kan nevnes »Alliansen for nasjonale, demokratiske og fredelige krefter» som representerer store borgerlige og intellektuelle krefter i byene. PRR er altså en regjering med bakgrunn i alle sosiale lag og dekker en nasjons vanlige behov som forsvar, sosialomsorg, undervisning osv. PRR har blitt anerkjent diplomatisk av 35 stater i Asia, Afrika, Sør-Amerika og Europa.

Som følge av militære nederlag og motstand fra folkeopinionen i USA og resten av verden, har USA gått med på å

Laos

Folkekrigen: Forsyning til fronten.

starte forberedende fredsforhandlinger. Disse forhandlingene ble åpnet i Paris i 1968. På forhandlingsmøtene i Paris har PRR satt fram flere konstruktive fredsforslag. USA har imidlertid trenert forhandlingene fordi de hele tida har vært ute etter en militær seier. PRRs representant, Madame Thi Binh, satte i juli 1971 fram et fredsforslag i 7 punkter. Forslaget imotekom et viktig krav fra USA – frigivelse av amerikanske krigsfanger samtidig med USAs tilbaketrekning. Det inneholder dessuten at det skal opprettes en bred koalisjonsregjering i Sør-Vietnam. Eneste som ikke vil bli godatt er USA-marionetten president Thieu. Koalisjonsregjeringen vil deretter ta opp forhandlinger med Nord-Vietnam om gjenforening av landet i følge Geneveavtalen. Forslaget viser at PRR er på offensiven både politisk og militært. President Nixon har foreløpig stilt seg negativ til 7-punktsforslaget til tross for at opinionen både i USA og resten av verden har stilt seg positivt til PRRs forslag.¹⁸

USAs STRATEGI I VIETNAM

I Vietnam har USA forsøkt flere strategier for å bekjempe folkekrigen. Det første stadiet i deres krigsførsel var den såkalte «spesialkrigen». Dette innebar at USA forsynte Diem med våpen og «rådgivere». I 1961 hadde FNL så stor framgang at Diem anmodet USA om regulære USA-styrker. President Kennedy gikk med på å opptrappe amerikansk støtte. Diems korrupte styre førte til økt støtte for FNL. President Kennedy ga derfor tilslutning til et kupp der Diem og hans familie ble utryddet.¹⁹ Den nye diktator, Khanh, gjorde alt i 1963 klart at han ønsket økt amerikansk støtte. Dette førte til at USAs nye president Johnson opptrappet krigen. De hemmelige sabota-

sjeangrepene mot DRV ble intensivert, og da DRV gjorde motstand mot sabotasjeangrepene, benyttet president Johnson dette som påskudd til å starte den lenge planlagte bombingene av DRV i september 1964.²⁰ Bombingen av DRV la ingen demper på FNLs framgang, og i januar 1965 gikk USA-imperialismen over til en ny strategi, «den lokale krig». I løpet av få år sendte USA over 500 000 mann til Vietnam. I februar 1968 gjennomførte FNL en stor offensiv (Tet-offensiven), som viste at til tross for at USA-imperialismen hadde tatt alle midler utenom atomvåpen i bruk så var dette forgjeves. Følgene var at Johnson ga opp å trappe opp krigen selv om sterke krefter i USA og Vietnam presset på for invasjon av Kambodsja, Laos og DRV.²¹ I mellomtida var Khanh styrtet av Ky og Thieu.

På grunn av presset fra folkeopinionen verden over og demoraliseringen av de amerikanske troppene ble en ny strategi, «vietnamiseringen», lansert under president Nixon. Vietnamiseringen betydde at Saigon-hæren skulle overta striden på bakken. Vietnameser skulle bekjempe vietnameser. Fra lufta derimot skulle USA fortsette å spre napalm, bomber og kjemikalier. Som tillegg til strategien inngår den såkalte *pasifiseringen*. Dette går ut på å flytte store deler av befolkningen slik at FNL skal miste sin støtte. At vietnamiseringen betydde en innrømmelse til de militære og til de imperialistiske kreftene viste utvidelsen av krigen med invasjonen i Kambodsja våren 1970 og i Laos våren 1971.

I likhet med Vietnam ble Laos erobret av franskmennene på 1800-tallet og okkupert av japanerne i tidsrommet 1941–45. Som i Vietnam oppsto det en nasjonalmotstandsfront, *Neo Lao Itsala*, og en nasjonal frigjøringshær, *Pathet Lao*. Ved Genevekonferansen i 1954 ble Laos erklært nøytralt og uavhengig. Dette passet ikke for USA. Utenriksminister Foster Dulles var i ferd med å bygge opp en asiatisk militærallianse, SEATO, og Laos ble satt under press for å delta.²² Pentagonrapportene viser at Eisenhower-administrasjonen støttet reaksjonære krefter i Laos militært og økonomisk. I 1956 ble derfor en ny frigjøringsfront dannet, *Neo Lao Haksat* (Laos patriotiske front). Leder ble prins Souphanouvong. De reaksjonære kreftene kastet imidlertid landet ut i borgerkrig. I 1961/62 ble det nye forhandlinger i Geneve om Laos. Landet ble igjen erklært nøytralt og uavhengig, og en samlingsregjering ble dannet. Denne avtalen undertegnet til og med USA. Pentagonrapportene viser imidlertid at USA inngikk en hemmelig avtale med den «nøytralistiske» prins Souvanna Phouma om bekjempelse av *Neo Lao Haksat*. Det laotiske flyvåpenet fikk utstyr og rådgivere fra USA. Thailandske og amerikanske piloter bemannet flyene og bombetoktene mot *Neo Lao Haksat*s områder begynte. CIA²³ fikk i oppdrag å utdanne en nasjonal minoritet, Meo-stammen, til bruk mot *Pathet Lao*. Bombingen av Laos har i de senere år blitt sterkt opptrappet på grunn av frigjøringshærens framgang. To millioner tonn bomber skal være sluppet over Laos siden luftkrigen startet i 1964.²⁴ Frigjøringsfronten har kontrollen med mer enn 2/3 av landarealet.²⁵

Sentralkomiteen i Neo Lao Haksat. Prins Souphanouvong til høyre.

Kambodsja

Landet deler stort sett Laos' og Vietnams historie fram til 1954. Etter Geneveavtalen ble landet anerkjent som en nøytral og uavhengig stat under ledelse av prins Sihanouk. Som Kambodsjas statssjef klarte Sihanouk å holde landet utenfor imperialistenes direkte innflytelse i mer enn 15 år. Men landet hadde et borgerskap og byråkrati som tjente på sterke forbindelser med amerikanerne (bl. a. ved å underslå U-hjelpmidler). Sihanouk sto derfor hele tida under sterkt press for å gå med i SEATO. Selv om USA-imperialismen ikke var direkte involvert i Kambodsja, ble landet etter hvert krenket utallige ganger med bombetokter. Sihanouk tok avstand fra USAs krigførsel i nabolandene. I 1963 ble USAs økonomiske rådgivere utvist og i 1965 ble forbindelsene til USA brutt. Samtidig førte imidlertid Sihanouk en hard politikk mot politikere til venstre for ham selv. I 1969 ble Sihanouk presset av borgerskapet, hæren og byråkratiet til å innsette den reaksjonære Lon Nol som statsminister, og ved et CIA-inspirert kupp i mars 1970 ble Sihanouk avsatt og Lon Nol overtok.

Det indo-kinesiske samarbeidet

Sihanouk oppfordret det kambodsjanske folket til motstand. Kambodsjas nasjonale enhetsfront (FUNK) ble dannet, og kuppregimet til Lon Nol vaklet. I tillegg til dette ble det avholdt en toppkonferanse på grensen mellom Laos, Nord-Vietnam og Kina. Konferansens initiativtaker var Sihanouk. Deltakerne var representanter fra frigjøringsbevegelsene i Sør-Vietnam, Laos og Kambodsja samt representanter fra DRV. Konferansen førte til dannelsen av et indo-kinesisk samarbeide for å frigjøre landene i Indo-Kina fra USAs imperialism. Med utgangspunkt i at hvert lands frigjøring og forsvar var dets egen sak, lovet partene å gjøre alt de kunne for å gi hverandre gjensidig støtte etter ønske. USAs politikk hadde altså sveiset de indo-kinesiske folkene tettere sammen.

Et slikt samarbeide skulle vise seg å få enorm betydning. USA-imperialismens opptrapping av krigen kom umiddelbart etter at toppkonferansen var over. Den 30/4-70 gjorde USA/Saigon invasjon i Kambodsja for å støtte det vaklende Lon Nol-regimet. Invasjonen førte imidlertid til en ytterligere svekking av regimet.

Det indo-kinesiske samarbeidet - dannet april 1970. Fra venstre Shianouk (FUNK), Souphanouvong (NLH), Nguyen H. Tho (PRR), Pham Van Dong (DRV).

USA/Saigon-troppene oppførte seg så barbarisk mot sivilbefolkningen at til og med Lon Nol sendte klager til Saigon. Flere og flere kambodsjanere gikk over til frigjøringsstyrkene som både har bondene og de intellektuelle bak seg. »Bondene (flertallet av befolkningen) danner en solid revolusjonær front med Sihanouk som leder.»²⁶

USA-imperialistene skjønte nå at dersom frigjøringsbevegelsene skulle kunne knuses og »vietnamiseringsprogrammet» fullføres, måtte det rettes et avgjørende slag mot frigjøringsstyrkenes kjerneområde. I februar 1971 kom den avgjørende prøven både for det indo-kinesiske samarbeidet og for USA-imperialismens politikk. Saigon-hæren med luftstøtte fra USA gjorde invasjon i Sør-Laos for å ødelegge forsynings- og forbindelseslinjene mellom de indo-kinesiske folkene. Resultatet ble et knusende nederlag for USA-imperialismens taktikk. Vietnamiseringsprogrammet spilte fallitt ved Saigonhærens fullstendige sammenbrudd. Enheten mellom de indo-kinesiske folkene ble derimot manifestert gjennom den felles tilbakevisning av USA/Saigon-troppenes framstøt. Stilt overfor dette faktum står president Nixon igjen overfor en avgjørelse USAs presidenter har gjort siden 1954: trappe opp krigen eller trekke seg ut. En opptrapping av krigen kan skje på flere måter. Det mest drastiske ville være bruk av atomvåpen eller invasjon av DRV. Nixon er under sterkt press fra flere hold.

FAKTORER SOM PÅVIRKER KRIGEN

I Indo-Kina: De økonomiske og strategiske interesser.

A. Vietnams økonomiske betydning økte sterkt etter enorme oljefunn utenfor kysten i 1966/67. Verdens store oljeselskaper begynte å investere samtidig som »vietnamiseringspolitikken» ble lansert i 1969. Dette gjelder ikke bare amerikanske selskaper. Konsesjon for utvinning av olje er f. eks. også gitt BP (British Petroleum). Dette viser en annen del av vietnamiseringsprogrammet, nemlig en opptrapping av økonomisk støtte til Saigon-juntaen, ikke bare fra USA, men også fra andre industrialiserte land.

Disse får derved direkte økonomisk

interesse av å holde Saigon-juntaen ved makten. Hittil har den totale amerikanske assistansen til Sør-Vietnam kommet opp i 16,5 milliarder dollar. 9 milliarder skal gå til politi og militære, resten til eksportartikler for multinasjonale selskaper.²⁸ En kan faktisk si at krigen blir økonomisk opptrappet ved at enorme kapitalinvesteringer skal gjøre det mulig for Saigon-juntaen å holde stillingen. Strategisk er det også mye som tyder på at USA ikke vil trekke seg ut. Dersom de trekker seg helt ut av Sør-Vietnam mister de baseområder som er viktige for kontrollen med resten av Sørøst-Asia. Laos og Kambodsjas muligheter til frigjøring vil stige.

B. En ting er imidlertid hva USA-imperialismen ønsker å gjøre, en annen ting hva de indo-kinesiske folkene tillater den å gjøre. Det indo-kinesiske samarbeidet har i tida etter Laos-invasjonen vist seg som uhyre viktig for at frigjøringsbevegelsene har kunnet samordne sine aksjoner. At de har hatt stor framgang har vi kunnet avlese direkte av oppløsningshendelsene innen Saigon-juntaen. Klarest har dette kommet til uttrykk ved »valget» høsten 1971. President Thieu ble stående igjen som eneste kandidat til presidentvalget. De tidligere kuppmakerne vise-president Ky og general Minh trakk seg fra valget med beskyldninger om valgfusk mot Thieu. Begge ble utsatt for sterkt amerikansk press for å sikre et »demokratisk» valg med flere kandidater, men de avsto. Valget 3. oktober ble da også et skuespill som alle tidligere valg i Sør-Vietnam. Thieu kunne notere en oppslutning på over 90 % etter en lett gjennomskuelig valgfusk.²⁹ Det er nå tydelig at flere og flere innen Saigon-juntaen tar PRRs forslag om en bred koalisjonsregjering alvorlig. USA støtter derimot Thieu som blir mer og mer politisk isolert.

I Asia. I Asia er det tydelig at Kina, som selv er truet av USA-imperialismen, er de indo-kinesiske folkenes beste støtte. Dette viser den store materielle og moralske støtte landene får i sin kamp. Ved dannelsen av det indo-kinesiske samarbeidet var Kinas statsminister til stede. En annen positiv faktor er frigjøringsfronten i Thailand som

gjennom dannelsen av en frigjøringshær under ledelse av en patriotisk front stadig sterkere bekjemper USA-imperialismen.³⁰ Også i andre sørøst-asiatiske land som Fillipinene, Burma og Malaysia er det økende motstand mot USAs maktposisjon. Japan er en usikker faktor. Landet er utsett som USAs juniorpartner og støttespiller i Asia. Landet har gitt USA/Saigon betydelig støtte og er interessert i å holde de sørøst-asiatiske markedene åpne for sine egne storkonserner. Etter at valutasystemet brøt sammen i august 1971 har imidlertid motsetningene mellom Japan og USA økt voldsomt. Likevel må Japan regnes som en imperialistisk makt.³¹ (Forholdet Japan/USA blir nøye tatt opp i brev 2.)

Sovjets rolle. Sovjet yter en relativt stor våpenhjelp til Vietnam, men fører ellers en politikk som i vesentlig grad går mot de indo-kinesiske folkenes interesser. De har ikke anerkjent det indo-kinesiske samarbeidet og støtter det reaksjonære Lon Nol-styret i Kambodsja. Sovjet var nødt til å støtte vietnameserne, men går ellers imot enhver frigjøringsbevegelse med støtte fra Kina. Sovjet blir i mange tilfelle en tilleggsgaranti til USA for at reaksjonære regimer kan holde seg ved makten.³² (Også Sovjets politikk blir belyst grundigere i neste brev.)

I USA. Invasjonen i Kambodsja og Laos bidro til at motstanden mot krigen innen USA økte voldsomt. Myndighetene måtte ty til fascistiske voldsmetoder for å slå ned de voldsomme protestene. Et eksempel på dette var drapene på studentene ved Kent University våren 1970. Demoraliseringen og narkotikamisbruket i den amerikanske hæren viser også vanskelighetene USA-imperialismen har med å fortsette sin politikk. Etter Laos-invasjonen våren 1971 kom de mest omfattende protestaksjoner USA har hatt. Alle lag av befolkningen deltok. Meningsmålingene viser også at det i folket er et klart flertall mot krigen. Dette har mye sin bakgrunn i krisen den amerikanske økonomien har kommet i, blant annet på grunn av krigen. I USA er det millioner av arbeidsløse og underskudd på betalingsbalansen med utlandet. Nixon ble tvunget til reelt å devaluere dollaren i august, og verden ble kastet ut i en valutakrise. Toppen på det hele var Pentagonrapportene som avslørte at USAs presidenter systematisk har ført befolkningen bak lyset i Vietnampolitikken. Siden 1950 har amerikanerne øst ut milliarder av dollar, ikke til støtte for demokratiet, men til støtte for et reaksjonært føydalstyre i Saigon. (Utfyllende om USA-imperialismen i neste brev.)

I Norge. Opinionen i Norge spiller sammen med opinionen mot krigen i resten av verden en betydelig rolle. I 1968 stoppet f. eks. president Johnson bombing av DRV som en følge av press fra opinionen ute og hjemme. Dette presset er viktig i dag. Vi har sett hvordan stadig større deler av opinionen støtter FNL/PRR. Arbeiderpartiregjeringen har besluttet å anerkjenne DRV. Dette at et

NATO-land anerkjenner DRV er et slag mot USA-imperialismen. Opinionen må styrkes slik at presset på Nixon øker. Den norske regjeringen må bryte med Saigon og anerkjenne PRR. Verdensopinionen sammen med frigjøringsbevegelsenes kamp kan gjøre en videre krig fra USA-imperialismens side umulig.

SPØRSMÅL:

1. Hva vil du svare på påstanden: USA har engasjert seg i Vietnam for å forsvare den demokratiske staten Sør-Vietnam mot kommunistisk aggresjon fra DRV?
2. Hvordan vil du besvare: FNL har hatt framgang fordi de har basert seg på systematisk terror mot sivilbefolkningen?
3. Hva betyr den Indo-Kinesiske Enhetsfronten for kampen FNL og de andre indo-kinesiske folk fører?
4. Invaderte USA Kambodsja og Laos for å beskytte sin egen tilbaketrekning fra Indo-Kina slik det blir påstått?
5. Hva kan organiseringen av frigjøringsbevegelsene i Indo-Kina lære oss om kampen mot imperialismen?

NOTER:

- 1) Etter Frankrikes fall i juni 1940 okkuperte tyskerne Atlanterhavs-kysten og de nordre deler av landet. I resten av Frankrike ble det innsatt en pro-tysk regjering ledet av marskalk Petain. Denne regjering holdt til i byen Vichy.
- 2) Vietminh mottok støtte gjennom Office of Strategic Services (O. S. S.), en forløper til Central Intelligence Agency (CIA), det nåværende etterretningsvesen.
- 3) Utfyllende om DRV i »For Vietnam» nr. 3-70 og »FV» nr. 2-71.
- 4) The Pentagon Papers (PP) s. 10 (engelsk utgave).
- 5) Joseph Buttinger: Vietnam - a political history (London 1969)
- 6) PP s. 13 - Hans Watrang: »Det kalla kriget» s. 78.
- 7) Buttinger: Vietnam - a political history.
- 8) PP s. 15-21.
- 9) Ibid s. 25
- 10) Ibid s. 67
- 11) Ibid s. 71
- 12) Se note 7 i gamle grunnsirkelen.
- 13) Vietnamese studies 23 (Hanoi 1970).
- 14) PP s. 77
- 15) Ibid s. 409 og 601.
- 16) Mer utfyllende om frigiorte områder i FV nr. 4-70 og særlig FV nr. 3-71.
- 17) Om folkekrigen i Vietnam i boka: Vietnam, Inside Story of the Guerilla War, av William Burchett.
- 18) Mer om PRRs 7-punktsforslag i FV nr. 3-71.
- 19) PP s. 158
- 20) Ibid s. 235
- 21) Ibid s. 513
- 22) SEATO: Southeast Asia Collective Treaty, opprettet 8/9-54. Medlemmer: USA, Australia, New Zealand,

Fillipinene, Thailand, Pakistan, England og Frankrike. Flere av medlemslandene har på oppfordring fra USA sendt tropper til støtte for Saigon-juntaen.

- 23) PP s. 253
- 24) Dagbladet 26/8-71
- 25) Mer om Laos i FV nr. 1-71 og FV nr. 3-71.
- 26) International Herald Tribune 29/6-70
- 27) New Statesman 16/4-71
- 28) Dag og Tid/Le Monde 29/9-71
- 29) Aftenposten 6/10-71
- 30) Utfyllende om Thailand i FV nr. 1-70
- 31) Kontrast nr. 7-1970 (PAX)
- 32) Newsweek 12/4-71

KILDER:

Grunnleggende er Pentagonpapirene som kommer på norsk ca. 20/10. Ellers anbefales en artikkel av Gabriel Kolko i »Hva er USA-imperialismen?», Gyldendals Fakkelt 1970. Harry Magdoff: »Imperialismen i vår tid» (PAX) er nyttig lesning. Boka har ellers mest relevans til brev 2. Om de sørøst-asiatiske land og deres forhold til USA står det bra i Kontrast nr. 7-1970 (PAX).

På vei til fronten.

BREV 2

USA - imperialismen

USA-en imperialistisk stat

Tidligere har mange forsøkt å forklare USAs folkemord i Vietnam med at USA akkurat nå er så uheldig å ha en dårlig president som i tillegg har enda dårligere rådgivere. Andre foreslår at det er en rekke tilfeldigheter som har ført til at USA har nesten en halv million topputstyrte soldater,

hypermoderne fly, gass og napalm i Indo-Kina. Men denne overfladiske holdning til USAs krigføring i Indo-Kina har stadig tapt terreng. Flere og flere innser at krigen i Indo-Kina er en naturlig konsekvens av den økonomiske utvikling i USA.

DEN AMERIKANSKE MONOPOLKAPITAL

Det mest typiske trekk ved USAs økonomi er at et fåtall monopolgrupper dominerer næringslivet. Monopoliseringen startet for alvor under de økonomiske krisene i 1873–77 og har senere fortsatt med uforminsket styrke. Ikke minst den 2. verdenskrig påskyndet denne utviklin. Økonomen Mandel har påvist at det i 1952 var 7 hovedgrupper, mer eller mindre fast sammenbundet som dominerte USAs næringer.¹ Erik Nord skriver i Arbeiderbladet: »En amerikansk økonom har regnet ut at hvis de store internasjonale selskaper fortsetter sin ekspansjon, vil i 1975 300 av disse giganter kontrollere 75 % av den ikke-kommunistiske verdens industrielle aktiva, og de vil i realiteten ha eliminert enhver konkurranse når det gjelder industrielle produkter. Det sier seg selv at med en slik enorm økonomisk makt følger også en enorm politisk innflytelse.»² Disse 300 »giganter» eies av langt færre monopolgrupper. Derfor er det riktig å kalle USA et monopolkapitalistisk land.

Monopolkapitalistene støtter økonomisk og på annen måte politikere som fører politikk i samsvar med storkonsernernes ønsker. Dette er et trekk som går igjen overalt hvor store bedrifter dominerer økonomien, f. eks. i Sverige fikk det svenske Høyre-partiet 90 % av pengene sine til valgkamper i 60-årene fra aksjeselskaper o.l.³ I USA koster en valgkamp så mye penger, at bare de som har millionvis av dollar har råd til å kjøpe sendetid i de private TV-selskapene, annonser og innlegg i avisene, og ansette stab av valgfolk. På denne måte har man greid å utelukke kandidater som ikke støtter monopolkapitalistenes krigspolitikk. Nixon fikk 43,3 % av de avgitte stemmer i siste amerikanske valg hvor valgdeltakelsen var noe over 60 %. Med monopolkapitalistenes støtte fører han den politikk de ønsker.

STØTTE TIL REAKSJONÆRE KUPPFORSØK

Det kan nevnes mange eksempler på amerikanske overgrep i etterkrigstida. Noen av de best kjente utenfor Indo-Kina er CIAs (det amerikanske etterretningsvesens) styrting av Mossadeq-regimet i Iran i 1953, USAs ansvar for høyrekuppet i Guatemala i 1954, den aktive deltakelse i nedkjempelsen av den demokratisk valgte president i Den Dominikanske Republik i 1965, og støtten til junta-kuppet i Helas 21. april 1967. Alle disse steder fikk USA-monopolene store fordeler og muligheter for store fortjenester etter at mer progressive regimer var blitt nedkjempet.⁴

I tillegg støtter USA en rekke despotiske stater på forskjellig vis – det skulle være nok å nevne Filipinene, Haiti, Portugal, Argentina, Sør-Korea, Indonesia, Liberia, Columbia og Spania.

Imperialistenes herjinger i boligstrøk i Nord-Vietnam.

HVORFOR UNDERTRYKKER USA ANDRE FOLK?

De viktigste grunnene til at USA undertrykker andre folk er:

1. Nye markeder. Etter som monopolkapitalistene forsøker å tjene så mye som mulig, betaler de naturligvis så lite som mulig i lønn til arbeiderne. Men jo mindre penger arbeiderne får i lønn, desto mindre får de til å kjøpe monopolselskapenes varer for. Monopolene tvinges til å selge sine varer i utlandet for i det hele tatt å få solgt hele sin produksjon. Greier de ikke å skaffe disse nye markeder for varene sine får vi såkalte overproduksjonskriser. Krisen i 30-årene er et eksempel på en slik overproduksjonskrise, hvor monopolene hadde kjempemessige lagre av varer, samtidig som vanlige folk ikke hadde råd til å kjøpe varene fordi de ikke hadde penger.

2. Kapitaleksport. De store amerikanske monopolforetak tjener enormt med penger. Men de har ingen nytte av penger som bare ligger i deres pengehevelv. Da er det mye bedre å investere dem så fort som mulig. Siden det amerikanske marked stort sett er mettet, tvinges monopolkapitalistene til å investere i utlandet, og da særlig i de undertrykte stater hvor lønningene er små, og regjeringene ofte helt fascistiske. Slike regjeringer kan jo garantere at de vil slå brutalt ned alle forsøk fra arbeidernes side på å få hevet sine luselønninger.

3. Råstoffer. De amerikanske kapitalistene er nødt til å skaffe seg billige råstoffer for at de skal fortsette å sope inn fortjeneste. Metallindustrien trenger mineraler, gummiindustrien gummi osv. I USA er det ikke lenger nok av slike råstoffer. Snart mangler USA en femtedel av de råvarene de trenger.⁵ Dette er en voldsom mangel. Når det ikke lenger er nok råstoffer i USA, må monopolkapitalistene skaffe seg dem i andre land. Og som Vietnamkrigen viser, de skyr ingen midler.

Dette er de tre viktigste årsaker til USAs krigerske utenrikspolitikk. Men også et 4. punkt er viktig:

4. Monopolenes kappestrid. Selv om monopolene danner en felles monopolistisk blokk overfor verdens folk, er det også klare motsetningsforhold mellom dem. Monopolene kjemper seg imellom for å overleve, for ikke å komme i bakleksa når det gjelder å skaffe seg nytt produksjonsutstyr, nye patenter, nytt tilsig av råstoffer osv. Denne innbyrdes kampen er det verdens folk som får unngjelde for gjennom stadig mer brutal og bestialsk undertrykkelse.

Det er den overnfor beskrevne streben etter å legge under seg stadig større deler av verden for å tilfredsstille sine økonomiske interesser vi kaller *imperialisme*. Dette er den grunnleggende årsaken til Vietnam-krigen.

USA-IMPERIALISTENES MILITÆRAPPARAT

Imperialistene har vært nødt til å bygge ut et kjempemessig militærapparat for å kunne nedkjempe folk som kjemper for uavhengighet fra imperialistisk undertrykkelse. USA har derfor opprettet mange militærallianser som SEATO, CENTO, NATO osv. Utenfor sitt eget territorium har USA over 3600 baser fordelt på over 30 land med over 1 million amerikanske soldater og militærpersonell. President Johnson har erklært at i 1964 var det 344 amerikanske anti-gerilja-enheter fordelt på 49 land, med oppdrag å bekjempe nasjonale frigjøringsbevegelser.

Hele dette nettverk av baser, allianser og militæravtaler tjener en og bare en hensikt, nemlig å sikre USAs fortsatte kontroll over 60 % av verdens råvarer som de i dag har kontroll over. De skal sikre USAs frihet til å fortsette undertrykkingen og utbyttingen av verdens folk.

NATO-en imperialistisk militærallianse

USAs ØKONOMISKE INTERESSER I NORGE

Norge er medlem av en viktig USA-ledet militærallianse – NATO⁶ – for også i Europa har USA-imperialismen interesser å trygge. Ser vi på Norge spesielt så er 30 % av de utenlandske investeringer hos oss amerikanske. Men de er viktigere enn dette tallet skulle tyde på fordi de konsentrerer seg om spesielt viktige næringsgrener.

Aluminiumsindustrien er den viktigste, 40 % av den norske produksjonen går direkte til USA som betaling for råstoff. Av de resterende 60 % blir mesteparten

eksportert bl. a. til USA for bearbeiding. Det amerikanske aluminiumsmonopolet har således kontroll over både råvarer og ferdigprodukter.⁷

Men også en rekke andre eksempler kan nevnes. Over 91 % av amerikanske investeringer i Norge er i kjemisk industri, kull- og mineraloljeforedling, primær jern- og metallindustri, elektronisk industri og varehandel. Amerikanerne har stort sett herredømme over olje- og bensinomsetningen i Norge.⁷ Dette gjør at de også kommer i motsetning til norske arbeidsfolk, noe Sauda-streiken i 1970 var et klart eksempel på.

NATO – EN TRUSEL MOT FOLKET

NATO er en måte USA-imperialistene forsøker å trygge sine interesser i Norge på. Gjennom hendinger som kuppet i Hellas og avsløringene av hemmelige NATO-planer har stadig flere forstått at NATO er en trusel mot det norske folket.

Oberstkuppet i Hellas skjedde etter en NATO-plan, den såkalte »Prometheus-planen». På samme måte holdt det på å skje et statskupp i Italia 14. juni 1964 etter en tilsvarende plan (ES-planen, »Emergenza Speciale»), utarbeidet av det italienske sikkerhetspoliti i samarbeid med CIAs europeiske hovedkvarter i Frankfurt.

Norge har sine beredskapslover som ble vedtatt av Stortinget vel et år etter at NATO-pakten ble underskrevet. Det viktigste ved disse lovene er at de slår fast »retten» til å gi regjeringen diktatoriske fullmakter »under krig, krigsfare og liknende forhold».⁸

Men USA-imperialistene har også utarbeidet egne planer for Norge. Viktigst er »OPLAN nr. 100-1», også kalt McConnel-planen, som har stått omtalt og gjengitt både i det vest-tyske billedbladet »STERN» og i »Orientering». I »OPLAN nr. 100-1» heter det bl. a.: »I tilfelle indre uro som materielt kan gå ut over de amerikanske styrkenes oppdrag eller sikkerhet... kan de amerikanske styrker ta forholdsregler som den amerikanske militære sjef mener er nødvendige, enten på egen hånd eller i samarbeid med regjeringen.» USAs militære myndigheter kan på denne bakgrunn sette norsk lov og alt som kan kalles demokratiske rettigheter ut av funksjon, med eller uten den norske regjeringens vitende. Det er opp til USAs militære myndigheter å avgjøre om en økonomisk streik, en demonstrasjon eller en annen aksjon kan true »de amerikanske styrkenes sikkerhet».⁹

OVERVÅKING AV PROGRESSIVE

I OPLAN nr. 100-1 står også følgende: »Regjeringen i... skal stille til disposisjon for de amerikanske styrkene slike opplysninger og etterretningsrapporter som kan hjelpe dem med å utføre deres oppdrag...»

Det er allerede velkjent at de norske myndigheter gjennom sitt sikkerhetspoliti (SIPO) fører hemmelige kartoteker over NATO- og EEC-motstandere, militær-

nekttere, FNL-aktivister og andre progressive.¹⁰

Når det gjelder Solkom har vi gang på gang sett at deltakerne i Vietnam-demonstrasjoner blir fotografert, enten av SIPO eller av reaksjonære journalister på oppdrag av SIPO. Vi må regne med at telefonen til Solkom blir avlyttet og post blir åpnet. Alle FNL-aktivister og sympatisører må være klar over dette forholdet og vise årvåkenhet og verne om sikkerheten til organisasjonen og enkeltmedlemmene. Dette innebærer at vi f. eks. ikke sender medlemslister i posten eller oppgir mer enn strengt tatt nødvendig over telefonen.

NATO-MEDLEMSKAPET VANSKELIGGJØR STØTTEN TIL VIETNAMSK FOLK

Av forrige avsnitt så vi at Norges medlemskap i NATO direkte vanskeliggjorde våre muligheter til å drive solidaritetsarbeid for Vietnams folk. Men en minst like viktig grunn til at Solkom har parolen »NATO ut av Norge» er at NATO i realiteten har bundet Norge til å støtte USAs krigføring i Indo-Kina. Halvard Lange, Norges tidligere utenriksminister, sier i en brosjyre utgitt av Den norske Atlanterhavskomite i 1969: »Under krigen i Vietnam har De forente stater (USA) avholdt seg fra å appellere til sine NATO-allierte om aktiv politisk støtte og langt mindre om militær støtte. De har nøydt seg med å holde NATOs råd løpende og grundig orientert om utviklingen av konflikten og om sitt syn på den. Det har gjort det mulig for alle de allierte når de offentlig har tatt standpunkt til konflikten å ta hensyn, slik at de har unngått å gå mot amerikanske interesser og dermed svekke samholdet om Atlanterhavsforsvaret.» Tydeligere kan det ikke sies, av frykt for å svekke »Atlanterhavsforsvaret» har Norge unnlatt å gå mot USAs krig i Vietnam. Vårt NATO-medlemskap hindrer oss i praksis å vise solidaritet.¹¹

Vår konklusjon må være: Kampen mot NATO her i Norge er uløselig knyttet sammen med solidaritetsarbeidet for Vietnams folk.

USA-IMPERIALISMEN I VIETNAM

USA-imperialismen har satset enorme mengder våpen og soldater for å holde Vietnam. Allerede i 1953 fortalte daværende president Eisenhower noe av grunnen til dette i det sitatet som er gjengitt i brevet om Vietnam. I dag er Saigon-juntaen en lydlig tjener for imperialistene. Juntaen garanterer 3-5 års skattefrihet, fri utførsel av kapital og profitt og en rekke andre fordeler.

Men direkte økonomiske interesser som den amerikanske monopolkapital har i Vietnam kan ikke på langt nær forklare USAs massive militæroppbladning i området. To andre faktorer er viktigere. Først den totale endring i den politiske og strategiske balansen som inntraff i slutten av 50-årene i og med det tiltakende samarbeidet mellom USAs og Sovjets

ledere, samt Kinas overtakelse av Sovjetunionens rolle som de revolusjonære frigjøringsbevegelsers påliteligste støtte og forsvarer. Ved kommunistenes seier i folkekrigen i Kina i 1949 mistet USA-imperialistene et meget viktig område for utbytting, de mistet de enorme arbeidskraftressurser og råstoffkilder i dette landet — et tap som de ikke har akseptert som endelig. Innringningen av Kina ble etter 1949 en viktig del av imperialistenes politikk.

Kanskje enda viktigere er det for USA-imperialistene å knuse det vietnamesiske eksempelet. Imperialistene vet at om vietnameserne seirer i kampen kommer dette til å bli en kraftig inspirasjon for alle andre folk som kjemper for frigjøring fra økonomisk utbytting.

Dette er bakgrunnen for at de amerikanske imperialistene har konsentrert halvparten av USAs flåte og en tredjedel av landstridskreftene i Asia og Stillehavsområdet, dit også broparten av flyene har blitt forlagt. Dette innebærer at den amerikanske militærpolitikken hovedstøt har vendt seg fra Europa, Atlanteren og Sovjetunionen mot Stillehavet og Sørøst-Asia.

USA IMPERIALISMEN OG DET AMERIKANSKE FOLKET

Vietnam-krigen har skapt et klart motsetningsforhold mellom amerikanske monopolgrupper. Mens krigsindustrien har høvet inn store profitter, har den vanlige industri hatt direkte produksjonsnedgang. Fra juli 1969 til mars 1970 sank TV- og radioproduksjonen med hele 32 %, bilproduksjonen med 26 % og jordbruksvareindustrien med 12 %.¹² Samtidig har prisstigningen i USA ført til at de amerikanske varene har blitt så dyre at det er blitt stadig vanskeligere å få solgt dem utenlands.¹³ Krigsindustrien er nå »hauker» og ønsker at krigen skal fortsette, mens den andre industrien begynner å se nødvendigheten av å stoppe krigen i Indo-Kina siden de nå taper penger på den. Men verst går det selvsagt utover det amerikanske folket.

Ikke bare har det blitt drept flere amerikanere i Vietnam enn under hele Korea-krigen, også den økonomiske krisen rammer med full tyngde. En fabrikkarbeiders reallønn sank mellom desember 1968 og april 1970 med 4,7 %.¹⁴ Dette er en følge av prisstigningen som har blitt fordoblet siden perioden 1965-67.¹⁵ Samtidig ble skattene for det amerikanske folket økt med 10 % i 1968 for å dekke utgiftene til imperialistenes krigsventyr i Sørøst-Asia, noe som førte til at mange amerikanere nektet å innbetale sine skatter.

For å dekke utgiftene til krigen har imidlertid den amerikanske regjering brutalt skåret ned på sosiale utgifter som folket gjennom de siste år har tilkjempet seg. Vi kan tenke oss hva dette betyr i et land om hvilket selv proamerikanske aviser skriver: »I det rike Amerika lever ti millioner under sultegrensen, og over tretti millioner er underernærte. Rad-

magre småbarn dør på lasarettene fordi fattige foreldre ikke har mulighet til å gi dem riktig føde.»¹⁶

Dette er første gang i USAs historie at det inntreffer en økonomisk tilbakegang under en pågående krig. Det amerikanske folket har reist seg til kamp mot monopolene med en kraft som vi ikke har sett siden 1930-årene. Dette er bakgrunnen for at vi lett kan se at både de indo-kinesiske og det amerikanske folk har felles interesser av å bringe USA-imperialistenes krig til opphør.¹⁷

Sovjets sosial-imperialisme

I dag er USA-imperialismen hovedfienden til verdens folk. Men det er viktig ikke å glemme at også andre imperialistiske land deltar i utplyndringen av naturressurser og arbeidskraft. Den franske og britiske imperialismen er relativt i tilbakegang. Samtidig blir det stadig tydeligere at Sovjet-lederne har slått inn på en imperialistisk politikk. Dette har vist seg f. eks. gjennom Sovjets levering av råstoff (magnesium) til napalmbombeprodusenten Dow Chemical¹⁸ og ståltil Saigon-juntaen via det sovjetbygde jernverket i India, Hindustan Steel Limited¹⁹ ved å støtte det fascistiske regimet i Indonesia med våpen, ved stor økonomisk hjelp til det reaksjonære regimet i Malaya og også i Burma, ved intens arbeid for å bedre forholdet og få økonomisk innpass hos USA-forbundsfeilen, Thailand, ved åpenlyse tilnærminger til Chiang Kai-shek-regimet på Formosa og gjennom invasjon i Tsjekkoslovakia. Samtidig »arbeider Moskva iverdige for å forbedre de sovjetisk-japanske forbindelser.»²⁰

»Lederne i Kreml har foreslått opprettelsen av en asiatiske sikkerhetspakt som i form og innhold knapt skiller seg fra den plan John Foster Dulles i sin tid hadde.»²⁰ En slik pakt, som skulle demme opp for frigjøringskampen i Asia, har vietnameserne måttet rykke ut mot. De sier »et såkalt kollektivt sikkerhetssystem i Sørøst-Asia og Stillehavsområdet er i hovedsak beregnet på å bruke asiater til å undertrykke asiater.»²¹

Vi ser således at Sovjet-lederne bidrar til å øke presset på de indo-kinesiske folkene ved å støtte oppunder disse folks fiender.

SAMARBEIDET USA — SOVJET.

Fra å være et bolverk mot imperialismen har Sovjets utenrikspolitikk endret seg, og det har blitt klarere at samarbeid med de undertrykte folks fremste fiende, USA-imperialismen, har blitt stadig viktigere for Sovjet-lederne. Vi skal bare nevne tre eksempler.

Den 30. august forlot et fly med 214 USA-soldater Japan. Soldatene var amerikanske forsterkninger til kampene i Vietnam. Flyet kom ut av kurs og ble nødt til å lande på sovjetisk område i Sibir. I stedet for å hindre soldatene fra å

drepe vietnamesiske patrioter, utleverte Sovjet flyet og soldatene så fort at amerikanerne endog roste Sovjet-lederne for deres uvanlig raskhet i å bringe saken ut av verden.

Midt under USAs Kambodsja-invasjon satt USA og Sovjet i forhandlinger i Wien. Newsweek skrev om dette at Moskva ikke hadde tenkt å sette på spill en av Sovjet-diplomatens viktigste målsettinger, samarbeid med USA på atomvåpenområdet. Derfor holdt de sovjetiske og amerikanske delegasjoner ved SALT-forhandlingene et forretningsmessig og motsetningsfritt møte ifølge planen.²²

Etter at Hussein-regimet i Jordan hadde gjort et mislykket forsøk på å knuse den palestinske frigjøringsbevegelsen, støttet Sovjet USAs Rogers-plan, en plan som hadde til hovedhensikt å kvele enhver frigjøringskamp fra det palestinske folks side. Mellom 60 og 75 000 palestinere gikk etter lanseringen av planen i protesttog bare i Amman. Hovedparolen var »Nei til Rogers-planen». De viste oss at Rogers-planen var ett nytt eksempel på at samarbeid Sovjet-USA er rettet mot verdens folk.²³

SOVJET OG DE INDO-KINESISKE FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP

Mest forrædersk kommer Sovjet-ledernes politikk fram i deres støtte til Lon Nol-juntaen i Kambodsja. Sovjet har ikke anerkjent den nye eksilregjeringa til Sihanouk. Derimot fungerer Sovjets ambassade hos USA-løpeguttene i Pnomh Penh. Ambassaden bestyres av en charge d'affaires, mens ambassadøren har dratt til Moskva på ferie.

T. D. Allman, reporter i Phnom Penh, forteller i en artikkel gjengitt i »The Bulletin»: »Motsigelsen i den sovjetiske holdning kommer kanskje klarest til uttrykk gjennom den hjelpen som Tsjekkoslovakia etter programmet fortsetter å yte, noe som helt klart gjenspeiler Sovjets politikk. Tsjekiske eksperter drar hver dag med væpnet kambodsjansk eskorte ned til en ammunisjonsfabrikk som de driver på veien mellom Phnom Penh og Sihanoukville. Den væpnede konvoien er ment å beskytte tsjekkerne fra Vietcong-overfall... På fabrikkens produserer tsjekkerne den sovjetiske typen AK-47 og maskingeværkuler for kambodsjanerne (Les: Lon Nol-styrkene. Vår kommentar) til bruk mot Vietcong.»²⁵

At også russerne gir direkte militærhjelp til Lon Nol-klikken kunne en pressemelding fra Sihanouk-hold fortelle 3. desember, bl. a. gjengitt i Arbeiderbladet. Slik er altså Sovjet-ledernes politikk, støtte til reaksjonære regimer og samarbeid med USA framfor støtte til frigjøringsbevegelser.

Tross at de i virkeligheten forråder verdens folk inklusive det vietnamesiske, gir Sovjet-lederne en viss materiell støtte til vietnameserne. Dette har to hovedårsaker. For det første håper Sovjet-lederne at støtten til Vietnam vil øke Sovjets innflytelse der. De ønsker at Vietnam skal bli et ledd i den sovjetiske

innringningen av Kina og ellers stå sammen med Sovjet. Dette forklarer samtidig hvorfor Sovjet ser det som spesielt viktig å bekjempe FUNK i Kambodsja. Sihanouk har opprettet sin regjering i Kinas hovedstad, Peking. Sovjet-lederne vet at Kambodsja etter frigjøringen aldri vil være med i kampanjen mot Kina som lojalt har støttet deres frigjøringskamp. — For det andre støtter hele det russiske folk frigjøringskampen i Indo-Kina. Sovjet-ledernes støtte er et forsøk på å få det russiske folk til å tro at Sovjet fører en anti-imperialistisk politikk. Dette at man i ord forsøker å stå fram som sosialister, mens man i virkeligheten fører en imperialistisk politikk, kalles *sosial-imperialisme*.

IMPERIALISMEN I DAG.

Den viktigste militære kamp mot USA-imperialismen har skjedd i Indo-Kina. Imperialistenes militærapparat har her fått en alvorlig knekk. Ikke bare har den massive amerikanske militærinnsats blitt slått tilbake, også vietnamiseringspolitikken har fått det avgjørende grunnskudd ved kampene i februar—mars 1971. Samtidig har den økonomisk kostbare Indo-Kina krigen hatt vesentlig betydning for USA-imperialismens svekkede økonomi. Andre imperialister har blitt mindre og mindre villig til å godta USA-imperialistenes privilegerte stilling. Dette har særlig vist seg i forbindelse med dollarkrisen sommeren 1971.

Nedskrivningen av verdien på dollar i forhold til gull og andre myntenheter skyldes først og fremst at USA-imperialismens ekspansjon har blitt stanset av frigjøringskamper på den ene siden og av konkurranse med framvoksende imperialiststater på den andre. De amerikanske monopolkapitalistene har fått stadig større vansker med å finne markeder i andre land. Dollarkrisen og frigjøringskampene i land utbytta av USA, gjør det samtidig vanskeligere med ny geografisk ekspansjon for USA-imperialistene de første år framover. Dollarens synkende verdi gjør det vanskeligere enn før for USA-imperialismen å finansiere nye kriger og nye investeringer i andre land.

Det nye viktige trekket i imperialismens utvikling i Sørøst-Asia er Japans framvekst som konkurrent til USA-imperialismen. Den japanske vareeksport øker med 30 % i året. I vareeksportens fotspor følger investeringer, og oppkjøp av fabrikker. I et område som Singapore vil japanerne firedoble sine investeringer fra 1971 til 1975.²⁶ I så fjerne områder som Latin-Amerika er de japanske investeringer allerede større enn både de britiske, franske og vest-tyske. Om få år vil produksjonen pr. hode i Japan være like stor som i USA. Hånd i hånd med den veldige japanske økonomiske vekst følger »u-hjelp» til alle de reaksjonære regimene som har åpnet slusene for den japanske imperialismen. For å beskytte sine markeder og investeringer vil Japan fordoble sine militærutgifter i sin 4. forsvarsplan (1971—76). Japan har allerede i dag en

sterk havgående marine vel forsynt med det mest moderne i amerikansk elektroteknikk. På tross av at dollarkrisen og importavgiften har skapt motsetninger mellom Japan og USA, er det fortsatt amerikansk politikk å bygge opp juniorpartnere rundt om i verden for å bevare imperialismen.

Vitsen er å overlate mest mulig av ansvaret for »ro og orden» til »allierte», mens USA håper på å kunne sitte i bakgrunnen og hve inn profitten. Men utviklingen har vist at enten blir disse juniorpartnere stadig farligere konkurrenter om markeder og råstoffer (Vest-Tyskland og Japan), eller så blir de stadig mer avhengige av amerikansk »hjelp» for å greie seg. Når det ikke går helt bra for marionettene, må USA-imperialistene igjen stå fram på krigsskueplassen, for så å bli sittende fast i folkekrigens hengemyr. Vi ser det i dagens Indo-Kina: økt amerikansk luftkrig til tross for høylydt tilbaketrekkningspropaganda. Dette er den onde sirkel USA-imperialismen alltid vil stå oppe i — helt til den undergang den selv er skyld i.

SPØRSMÅL.

1. Hvilke momenter vil du selv tillegge størst vekt som årsak til USAs store interesse for Vietnam og resten av Sørøst-Asia? Hvorfor er det så viktig å finne de egentlige årsaker til Vietnam-krigen når vi driver anti-imperialistisk arbeid?
2. Hvorfor er det så farlig for USA-imperialismen at FNL seirer i Vietnam?
3. Hvorfor er det så viktig å skille mellom det amerikanske folket og USA-imperialismen?
4. Hva menes med at NATO er et redskap for USA-imperialismen i Norge? På hvilke måter er Norges NATO-medlemskap et hinder for Vietnam-arbeidet?
5. Hvorfor tror du myndighetene spionerer på FNL-aktivister og andre progressive?
6. Er du enig i at Sovjet-lederne i realiteten forråder verdens folk inklusive det vietnamesiske? Begrunn svaret. Hvorfor gir de vietnameserne en viss materiell støtte?
7. Pek på momenter som viser at USA-imperialismen møter stadig større motstand i Indo-Kina såvel som i USA og i resten av verden.

NOTER:

1. E. Mandel: Marxist Economic Theory, Vol. 2 (Merlin Press, London 1968—s. 403—06, 411—23 og 448—76.
2. Arbeiderbladet, 13. april 1968.
3. Aake Ortmark: Maktspillet i Sverige.
4. Bo Gustafsson: USAs imperialism. Vietnambulletinen 1968 og Arbeiderbladet, 1. mars 1968 (Om Hellas).
5. Materials Policy Commissions rapport »Resources for Freedom». Komiteen ble nedsatt av den tidligere amerikanske president Truman.
6. NATO, North Atlantic Treaty Organisation, dannet 4. april 1949. Føl-

gende stater er medlemmer: USA, Belgia, Canada, Danmark, Frankrike, Island, Italia, Luxembourg, Nederland, Norge, Portugal, Storbritannia, Hellas, Tyrkia og Vest-Tyskland. Spania er trukket nært NATO gjennom en rekke militæravtaler med USA.

7. For Vietnam 2/69. »USA-imperialismen øker sin innflytelse i Norge».
8. For Vietnam 3/70. »Norge — USAs lydlige redskap». Jfr. Kampanjen Norge ut av NATOs hefte om unn-takslovene og NATOs beredskapslover.
9. Kampanjen Norge ut av NATO: Studiesirkel, brev 1: »NATO — en trusel mot folka i medlemslanda».
10. Klassekampen nr. 6, 11 og 12/1970 og For Vietnam 4/70 »Politiet registrerer».
11. Jfr. Orientering 29. november 1969.
12. New Times, Moskva 22. juli 1970.
13. U. S. News and World Report 10. august 1970.
14. Victor Perlo i International Affairs, august 1970.
15. Progressive Labor, april 1970.
16. Leder i Arbeiderbladet, 11. juni 1968.
17. Dette emnet er grundigere behandlet i Vietnambulletinen, nr. 5/70 utgitt av de svenske FNL-gruppene.
18. Chemical and Engineering News, 20. februar 1967.
19. AFP, 27. juni 1969.
20. Aftenposten, 23. juni 1969.
21. Vietnam Courier, Hanoi 15. desember 1969.
22. Newsweek, 18. mai 1970.
23. Fritt Palestina, nr. 1/1970.
24. For Vietnam, 3/70: »Sovjet-ledernes svik».
25. The Bulletin, 11. juli 1970.
26. The Mirror, Singapore, 12/7-71.

KILDER:

Av kildematerialet ellers bør nevnes Lenins bok om imperialismen som gir godt innblikk i noe vi ikke har hatt plass til i dette studiebrevet, utviklingen fra vanlig frikonkurransekapitalisme til monopolkapitalisme.

Bresjnev - ledende sosial-imperialist.

BREV 3

Anti-imperialistisk arbeid i Norge

Solkoms historie

Ved å studere og kjenne historien til Solkom, kan vi oppsummere de erfaringene, både gode og dårlige, som fronten har gjort. Disse kan vi så på nytt bruke i utviklingen av

arbeidet når det gjelder politiske metoder og praktisk arbeid. Kort sagt på samme måte som den enkelte FNL-aktivist lærer av sine erfaringer og gjør framskritt, utvikles fronten.

HVORFOR BLE SOLKOM DANNET?

Våren 1965 satte imperialistene igang de første bombeangrepene mot militære og sivile mål i DRV (Nord-Vietnam). Samtidig økte de antallet kampsoldater fra 20 000 til over 100 000.

Denne voldsomme opptrappingen fra president Johnsons side betydde grusomheter mot det vietnamesiske folket som en må tilbake til Nazi-Tyskland for å vise maken til. Napalmbomber og splintbomber mot sivilbefolkningen, gass og giftbomber mot åker og avlinger. Dette reagerte folk mot. Over hele verden var det tillopp til demonstrasjoner foran de amerikanske ambassadene, protestinnlegg i aviser og resolusjoner fra forskjellige organisasjoner som krevde slutt på terrorbombingen.

Det var på denne bakgrunn at Solkom ble dannet i desember 1965. Noe klart politisk grunnlag hadde ikke organisasjonen, men de fleste som var med hadde et ønske om å gjøre noe «for å stoppe den terroren vår allierte USA var ansvarlig for». En skilte ikke mellom folket i Sør-Vietnam som forsvarte seg mot aggressoren USA, men krevde bare en spontan «fred i Vietnam; slutt på grusomhetene».

Men å kritisere USA var for de konservative og reaksjonære kreftene i Norge en stor skam. Aftenposten og Morgenbladet snakket om at det var en hat Amerikakampanje som var satt i gang, at USA forsvarte demokratiet i Sør-Vietnam og at krigen var rettferdig fordi den ville stoppe kommunismen. Haakon Lie, sekretær i Arbeiderpartiet, og beryktet for sin anti-kommunisme i 50-årene gikk straks igang med å sverte Solkom. I et rundskriv han og sekretær Paul Engstad sendte ut til lokale Arbeiderpartilag sto det: «Fra deres side (dvs. initiativtagerne til Solkom. Vår anm.) er komiteen et ledd i en langsiktig kamp mot vårt medlemskap i NATO. Sentralstyret har drøftet saken og vil be dere være oppmerksomme på, og at det også gjøres kjent, at dette er et rent kommunistisk opplegg som våre medlemmer må holde seg borte fra.»¹

Ved å stemple Solkom som kommunistisk skulle den brennemerkes slik mange progressive tiltak har blitt det i den kalde krigens dager.

Når AP-ledelsen imidlertid fant det nødvendig å sende ut et direktiv om at medlemmene måtte holde seg borte, var det fordi svært mange så det som riktig å reagere mot USAs krig. Fagforeninger vedtok resolusjoner, møter ble arrangert og de første demonstrasjoner så dagens lys.

Den voldsomme opptrappingen av aggresjonen la grunnlaget for en massebevegelse. Folk slutta spontant opp om protestaksjoner fordi de følte solidaritet med et lite folk som ble drept, lemlestet og undertrykt. Styrken i massebevegelsen viste seg da USA-tilhengerne prøvde å stoppe den. AP-ledelsens utspill var rorgievet. Myten fra den kalde krigen om USA som forsvarer av demokratiet, mot undergraving av kommunismen ble sprenget av den sannheten folk leste i avisen, hørte i radio og så i TV fra Sør-Vietnam.

Men om protestaksjonene hadde oppslutning og Solkom var dannet, så sprang ikke ledelsen i bevegelsen ut fra deltagerne sjøl. Ledelsen ble sammensatt av representanter for ulike politiske partier og ungdomsorganisasjoner. Dermed vokste det fram et skille mellom ledelsen og de som aktivt jobba i og for organisasjonen.

FRAM TIL LANDSMØTET – 67, AKTIVISTENE OVERTAR LEDELSEN OG FRONTEN TAR STILLING FOR FNL, MOT USA-IMPERIALISMENS ANGREPSKRIG.

Etter stiftelsen ble det etterhvert dannet lokale komiteer rundt om i landet, på skoler og i boligfelter. Vietnamkrigen kom mer og mer i brennpunktet for den politiske diskusjon i Norge. Spørsmål om «Hvorfor var USA i Vietnam?», «Hvem representerer 'Vietcong'?» ble aktuelle. Under denne diskusjonen utviklet det seg to forskjellige linjer innen Vietnamopinionen. Den ene hevdet at krigen var et feilgrep fra USAs side; at årsaken var feilaktige ideer hos den politiske ledelsen

i USA. Den mente at Solkoms oppgave måtte være å omvende ledelsen i USA til å se sitt feilgrep og trekke seg ut. De betraktet ledelsen i USA som sine venner som de måtte hjelpe til å rette opp igjen en feilaktig politikk. Denne linjas talsmenn fant en blant en del av ledelsen i Solkom og blant lederne for AUF, venstreopposisjonen i AP og i Unge Venstre.

Den andre linja hevdet at USA førte en imperialistisk krig, at årsaken var jakten etter økonomisk herredømme. At det var de store finans- og industrikreftene i USA som sto bak.

Ut fra dette måtte Solkoms oppgave være å ubetinget stille seg på frigjøringsfrontens side, mot USAs angrepskrig og Solkom måtte forklare krigens imperialistiske karakter, dvs. stå på et anti-imperialistisk grunnlag. Det var først og fremst de mest aktive i gruppene, aktivistene, som sto for denne linja. De hadde kommet fram til at den måtte være riktig ut fra studier, diskusjoner med venner og deltakelse i det daglige FNL-arbeidet.

Samtidig utvikla det seg to linjer i spørsmålet om hvordan Solkom skulle være organisert. FNL-gruppe-aktivistene hevdet at Solkom måtte være demokratisk. At dens politiske linje skulle bestemmes av de mest aktive i Solkom, dvs. av de som jobbet i FNL-gruppene og som hadde best erfaring i arbeidet ute blant folk når det gjaldt å spre opplysningsmaterieell og mobilisere til aksjoner.

De hadde erfart etterhvert at ledelsen ikke først og fremst var interessert i å utvikle arbeidet for å skape størst mulig tyngde i solidaritetsarbeidet, men heller utnyttet sine lederposisjoner til snevre partiinteresser. Derfor var de redde for at Solkoms politikk skulle komme i motsetning til det partiet de representerte. At fronten skulle bli anti-imperialistisk kunne de ikke akseptere verken lederne i AUF, Unge Venstre eller de andre parti-representantene. (Unntatt de fra SF og SUF som satt i ledelsen).

Landsmøtet i 1967 ble en kamp mellom de forskjellige linjene i politikken og i organisasjonsformen. På landsmøtet

seiret aktivistene og følgende paroler ble stilt:

USA UT AV VIETNAM

STØTT FNL

BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN

NATO UT AV NORGE

Samtidig vedtok landsmøtet i -67 at Solkom skulle være demokratisk, at det var aktivistene organisert i FNL-grupper som var frontens kraft og som skulle bestemme den politiske linje.

KAMPEN FOR EN RIKTIG LINJE I SOLIDARITETSARBEIDET

Landsmøtet i 1967 hadde slått fast et grunnlag for fronten som i hovedsak var riktig. Å gi full støtte til folket i Vietnam og rette aksjonene mot USA-imperialismen. Men selv om grunnlaget var lagt, var det mangler og svakheter både ved politikken og det praktiske arbeidet. I dag kan vi slå fast at fronten står på et bedre politisk grunnlag enn i 1967 og at våre solidaritetsaksjoner og arbeidet i FNL-gruppene går framover. Hvordan har dette skjedd?

Et av de mest karakteristiske trekk ved Solkom har vært at det alltid har stått strid om den politikken fronten har presentert. Selv om kampene noen ganger har ført til midlertidige tilbakeskritt, så har alltid Solkom styrket seg gjennom dem. Historien fra 1967 til i dag er derfor historien om hvordan en riktig linje i solidaritetsarbeidet har blitt utviklet gjennom kamp med, og i motsetning til, feilaktige ideer og linjer for arbeidet.

En av de organisasjonene som Solkom har ført kamper med, som både har resultert i splittelse og samarbeid om aksjoner, er Vietnambevegelsen i Norge.

Vietnambevegelsen ble stiftet etter Solkoms landsmøte i 1967. Initiativstakerne var tidligere ledere av Solkom, fagforeningsledere, AUF, AP, Unge Venstre, Venstre og noen til. Ledelsen var tverrpolitisk og VB har aldri utviklet noen grunnplan-organisasjoner utover lokal-lagene til AUF.

På et møte VB arrangerte i desember 1968 forklarte T. Berntsen krigen som et «kolossalt feilgrep fra USAs side». (Siter i Arbeiderbladet 21/12-68) Dvs. den samme linjen som mindretallet i Solkom hadde stått på før landsmøtet i 1967.

VBs aktivitet har vært sporadisk og uten noen klar linje. De har hatt dårlig oppslutning om de åpne møter og demonstrasjoner de har arrangert i Oslo. Organiseringen av Vietnamtribunalet (Internasjonal kommisjon for å beviset og fordømme USAs krigsforbrytelser). Våren 1971 er et unntak. Samtidig har henvendelser fra Solkom om samarbeid med AUF eller fagforeninger blitt avvist med begrunnelsen at de har sin «egen» organisasjon. VB har derfor i mange tilfelle vært til hinder for å trekke lokale lag som står som medlemmer av VB med i konkrete aksjoner, som f. eks. Vietnamukene. Samtidig har VB politisk vært på defensiven og har skiftet standpunkt i spørsmålet om imperialistisk krig i tilfeller der de har vært presset til å godta

parolen «Bekjemp USA-imperialismen». Høsten 1970, etter gjenopptakingen av bombingene mot DRV, tok Solkom initiativ til en felles demonstrasjon. 15-18 organisasjoner sluttet opp om demonstrasjonen og VB ble tvunget til å delta for ikke å bli isolert fullstendig i solidaritetsarbeidet. En av parolene var «Bekjemp USA-imperialismen» og VB kunne ikke trekke seg med den begrunnelsen at det ikke var en imperialistisk krig. Takket være Solkoms propagandering om imperialismen ville det ha vært en skam for VB å splitte enheten på det grunnlaget. Ved langvarig spredning av vårt syn og ved politisk press måtte VB gå med i demonstrasjonen.

OPPGJØRET I SOLKOM FOR Å FOR- DØMME SOVJETS INVASJON I TSJEKKOSLOVAKIA.

Etter intern diskusjon fordømte Solkom Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia. NKP og KU gikk til angrep på Solkom med den begrunnelsen at invasjonen var Solkom uvedkommende og at det var feil å ta det opp. Ut fra bakgrunnen for vårt arbeid, at ethvert folk har rett til å bestemme over sitt eget land, deltok FNL-gruppene i demonstrasjoner mot invasjonen. Etter studier og diskusjon ble det klart at invasjonen i Tsjekkoslovakia var av samme karakter som USAs krig i Vietnam, at Sovjet ønsket å dominere de små land og konkurrere med USA i å dele opp verden i interesseområder. På landsmøtet i 1970 ble derfor Sovjets politikk i et vedtak karakterisert som sosialimperialistisk.

Ledelsen i NKP og KU kunne ikke akseptere dette og sendte folk rundt for å legge ned FNL-grupper. Begrunnelsen var at fronten hadde blitt for snever og sektersk, at det var feilaktig å kritisere Sovjet, at også parolen «Bekjemp USA-imperialismen» var sektersk. I Kristiansund og Lillehammer ble grupper nedlagt, men etter en tid gikk medlemmene

tilbake og tok opp arbeidet igjen. Ledelsen i KU oppnådde bare isolasjon for seg selv, både i solidaritetsarbeidet og i forholdet til egne medlemmer.

KAMP MOT ISOLERINGSFORSØK.

Høsten 1969 gikk ledelsen i studentlagene for SF, AP, Kommunistisk Ungdom (KU) og Unge Venstre til angrep på Solkom. De forsøkte å isolere Solkom politisk samtidig som de sammen med konservative studenter stemte ned et forslag om kr. 10 000 til Vietnam-uka. Finn Gustavsen fulgte opp i Orientering der han skrev at det var riktig å isolere Solkom da «saken var skjøvet i bakgrunnen til fordel for formann Maos tenkning». Etterpå nektet de å delta i et åpent diskusjonsmøte som Solkom arrangerte på Universitetet om Vietnam-arbeidet i Norge. Solkom forsvarte seg med at støtten til Indo-Kinas folk var det viktigste, og ikke om Solkom tjente SUF mer enn SF eller KU.

Isoleringsforsøket ble mislykket og lederne i de ungdomsorganisasjonene som hadde angrepet Solkom måtte gi seg. På landsmøtet til Unge Venstre i 1970 ble det vedtatt å bryte med Vietnambevegelsen og et forslag om å støtte Solkom fikk oppslutning av nesten 1/3 av delegatene.

I desember 1970 vedtok Solkom og SFU en fellesuttalelse med bakgrunn i at landsmøtet til SFU hadde vedtatt å støtte Solkom. SFU gir i hovedsak sin tilslutning til Solkoms anti-imperialistiske linje og til aktivist-organiseringen.

KAMP MOT UNDERGRAVING FRA »VENSTRE».

Sommeren og høsten 1970 vokste det fram en anti-front linje innen DFFG (Solkoms broderorganisasjon i Sverige).

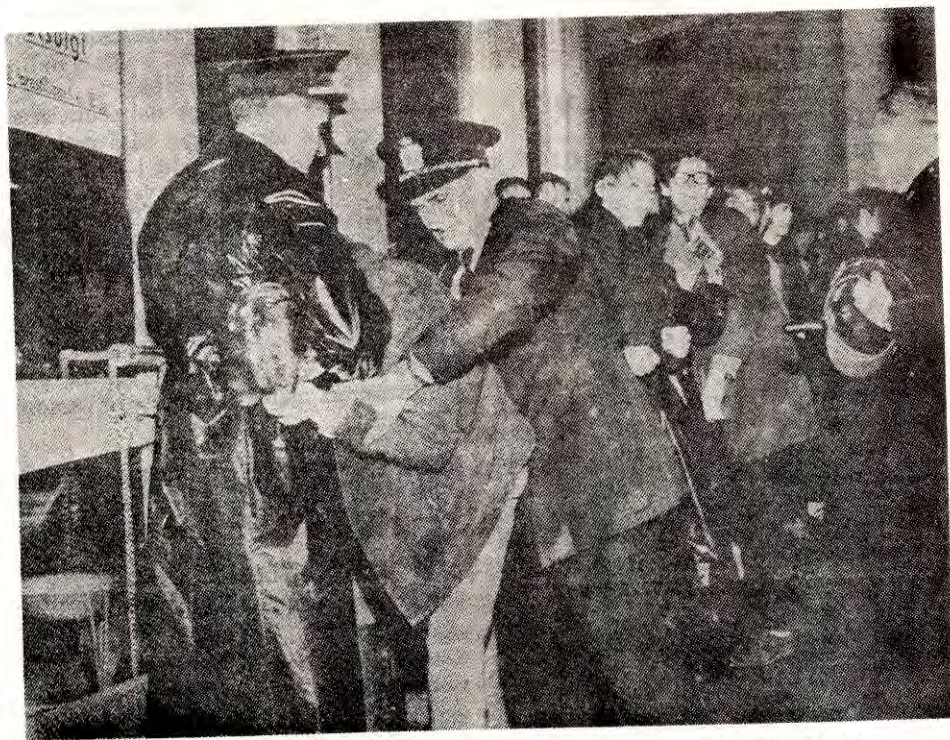
Anti-front eller likvidasjonslinjen gikk ut på at fronten skulle stille seg på den proletariske internasjonalismens grunn, dvs. arbeide for at arbeiderklassen i Sverige, og bare den, skulle mobiliseres i solidaritetsarbeidet. At fronten skulle støtte alle streiker og oppfordre alle frontens medlemmer i vedtaks form, å stemme på kommunistpartiet (KFML) ved valget. Denne linjen vil kaste alle ut av fronten som ikke er kommunister etter likvidatorenes mening. I praksis fører dette til at grunnlaget for fronten faller bort — at den likvideres politisk og organisatorisk. I Sverige diskuterte nå de likvidatoriske gruppene om de skal legge ned solidaritetsarbeidet og starte studier på kommunismen.

På landsmøtet til Solkom i 1971 og på Rød Front-leiren på Sørlandet fremmet medlemmer av Kristiansand FNL-gruppe lignende synspunkter som likvidatorene i Sverige. Etter en intern diskusjon i Kr. sand FNL-gruppe ble bl. a. følgende vedtatt:

»Kr. sand FNL-gruppe tar avstand fra at fronter skal bygge på klassesolidaritet, da det ut fra erfaringene i Sverige og sosialistisk teori må føre til en klasseanalyse av det norske samfunnet, støtte til arbeiderklassens kamp mot monopolkapitalen, noe som betyr ei prinsipiell støtte til f. eks. streiker. Solkom må ut fra brennpunktsteorien støtte streiker når de retter seg mot amerikanske foretak og som dermed kan settes i forbindelse med de indo-kinesiske folkenes kamp mot USA-imperialismen. Dette betyr ikke at vi bygger på klassesolidaritet og det betyr heller ikke at vi bygger på medlidenhet. Vi tar også avstand fra at fronten skal bygge på proletarisk internasjonalisme, da det slik Lenin fremstiller den må bety at fronten må støtte kampen for revolusjon og den revolusjonære bevegelsen i Norge og den samme kampen og den samme linjen i alle andre land uten unntak. Dette kan bare være ei oppgave for et sosialistisk parti, ikke for folk som arbeider innafør ei begrensa målsetting. Kr. sand FNL-gruppe vil selvsagt ta imot medlemmer fra partier og organisasjoner som bygger på den proletariske internasjonalismen, men innenfor fronten må de som alle andre medlemmer stille seg på Solkoms plattform, Solkoms analyse og arbeide for å samle breiest mulig støtte for Solkoms begrensa målsetting. Forsøk på å få Solkom til å styrte den norske monopolkapitalen, arbeide for verdens-revolusjonen og stille Solkom under et parti må tilbakevises og stemples som frontfiendtlig.»

REAKSJONER MOBILISERER POLITI OG RETTSVESEN.

Da parolen var »Fred i Vietnam» fikk demonstrasjonene store oppslag i pressen og ble stort sett behandlet velvillig av politiet. Etterhvert som parolene forandret seg og ble anti-imperialistiske forandret også politiets holdning seg. Fra høsten 1967 ble demonstrasjonene regelrett angrepet av politiet og flere demon-

Tåregass og køller mot FNL-aktivister under aksjonen mot Green Berets på Elverum i 1970.

stranter ble mishandlet. Særlig avskrek-kende var en demonstrasjon i april i Oslo sentrum, der bl. a. sekretæren for Oslo-gruppene ble arrestert og holdt fengslet uten lov og dom i 30 dager. Takket være en demonstrasjon foran Oslo Kretsfengsel etter den ordinære 1. mai demonstrasjonen i 1968 der ca. 1000 mennesker deltok, lyktes det å få ham ut. I tillegg til fengslingene ble mange aktivister idømt høye bøter. Som en følge av dette ble »Bøtefondet» organisert.

Demonstrasjonene mot »Green Berets» filmen førte i begynnelsen til slagsmål med politiet der de tok tåregass i bruk (Elverum 1970). Mange ble dømt til høye bøter. Ettersom aksjonene mot filmen har fått større og større oppslutning har bruk av politimakt og domstoler blitt mindre. Etter de store demonstrasjonene i Trondheim våren -71 der 2-3000 deltok og hadde stor sympati blant byens befolkning ble ingen arrestert eller dømt.

Enhetsfronten

HVA ER EN ENHETSFRONT?

Enhetsfronten er et kamffellesskap mellom enkeltpersoner, grupper, klasser, organisasjoner, partier og noen ganger omfatter den også hele stater — alt etter som samfunnsforholda er på det bestemte tidspunkt. Eksempelvis er FNL en enhetsfront av såvel enkeltpersoner, partier, organisasjoner, samfunnsgrupper og klasser. Dessuten omfatter den væpnete styrker. FNL er en slik front fordi en fremmed overfallsmakt — USA-imperialismen — har satt i verk aggresjonskrig mot alle disse lag av folket, og de har følgelig gått sammen om å forsvare sine felles nasjonale og sosiale interesser.

Solidaritetskomiteen for Vietnam er også en enhetsfront, men organisert under andre samfunnsmessige vilkår enn i Vietnam. Solkom er en enhetsfront av enkeltpersoner tilsluttet lokale FNL-grupper gjennom medlemskap. Dette fordi den fronten Solkom er, er en solidaritetsfront som i stor grad er opptatt av å drive opplysningsarbeid blant det norske folket, og dette arbeidet krever igjen aktivister.

NÅR OPPSTÅR ENHETSFRONTEN?

Allment kan en si at den oppstår når folkets interesser blir truet, og så truet at det blir en vanlig forståelse hos det brede lag av folket for nødvendigheten av forskjellige former for forsvarsaksjoner og motstandskamp. Og når blir så folkets interesser truet? Det skjer når imperialistene okkuperer et land, truer med krig og skaper økonomiske kriser som går utover folket. Enhetsfronten oppstår også når en råtten herskerklasse setter i gang terror mot folket og innfører fascismen. Enhetsfronten blir i det hele tatt dannet når folkets motstandskamp trenger organisering og ledelse. Uten organisering kan misnøyen bli slag i lufta, og det vil være umulig å slå en mektig fiende.

Enhetsfronten er altså en organisatorisk nødvendighet, når det oppstår en bevegelse på en konkret sak på tvers av og utenfor de eksisterende organisasjoner. Den skapes alltid med utgangspunkt i folkets behov og krav, og enhet og samarbeid på høgre plan forutsetter diskusjoner og et demokratisk liv i lokale grunnorganisasjoner. Ellers vil enhetsfronten ikke kunne utvikle seg, men vil lett forfalle til en papirorganisasjon på toppen.

Fra historien kjenner vi mange eksempler på enhetsfronter. Før og under krigen

reiste det seg mektige fronter mot fascismen, som omfattet store deler av det nasjonale borgerskap. Et eksempel fra vår tid er Faglig Studentfront: Denne fronten tar opp studentenes krav om bedre økonomiske kår og kjemper mot Statens rasjonalisering av Universitetene. Et annet eksempel er det norske folkets motstandskamp mot EEC. Kampen mot norsk medlemsskap i EEC har ført til et oppsving i folkets kamp som ikke har hatt sin like etter 2. verdenskrig. Tusenvis av arbeidere, småbrukere, fiskere og bønder deltar aktivt i motstanden i Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid og Folkebevegelsen mot EEC.

SOLKOMS HOVEDPAROLER.

Solkoms fire hovedparoler er som tidligere nevnt:

1. USA UT AV VIETNAM
2. STØTT VIETNAMS FOLK PÅ DERES EGNE VILKÅR
3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN
4. NATO UT AV NORGE

De to første parolene uttrykker vår oppgave å støtte Vietnams folk i den kampen de fører for å kaste USA ut av sitt land. Den materielle støtten vi gir Vietnams folk sender vi til FNL og PRR som sjøl bestemmer hva den skal anvendes til uten betingelser fra vår side. Bare en slik støtte vil være en virkelig politisk støtte, som viser at vi har fullstendig tillit til at FNL og PRR anvender pengene til beste for det vietnamesiske folket. Å støtte Vietnams folk på dets egne vilkår må likevel ikke oppfattes som om vi i ett og alt skal ta opp PRRs og DRV's synspunkter. Enhetsfronten i Norge og Vietnam må nødvendigvis bli forskjellig, ettersom den objektive situasjonen blir forskjellig. Derfor kan nordvietnameserne i Vietnam Courier (vietnamesisk blad) skrive artikler med f. eks. positiv omtale av Stalin, uten at Solkom tar opp dette. Tilsvarende kan Solkom ta opp Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia og fordømme denne. Dette viste en konsekvent anti-imperialistisk innstilling fra Solkoms side, som gjorde at folk bedre forsto hvorfor vi støttet Vietnams folk. Videre kan Solkom kritisere den norske regjeringa og norske partier for deres Vietnam-politikk, noe som er vanskelig for PRR og DRV da disse ønsker et godt forhold og anerkjennelse. Å støtte Vietnams folk på dets egne vilkår betyr at vi fullt ut støtter den rettfærdige kampen de fører såvel på slagmarka som når de setter fram forslag for å få slutt på krigen.

Den tredje parolen viser at det er vår oppgave å få det norske folket til å forstå at krigen er et resultat av USA-imperialismens forsøk på å skaffe seg kontrollen, økonomisk og militært, over Vietnam, — liksom de forsøker å få kontrollen over alle verdens ressurser og arbeidskraft.

Den fjerde parolen er en naturlig konsekvens av den tredje, ettersom NATO er et av USA-imperialismens redskaper i Norge. Norges medlemsskap i Nato er i dag den sikreste garanti for at Norge fører en utenrikspolitikk som ofte hindrer

solidaritet med undertrykte land, og en innenrikspolitikk som gir USA-imperialismen anledning til å få fotfeste i Norge¹.

De fire parolene som utgjør grunnlaget for Solkoms arbeid, må sees i sammenheng, dvs. de utgjør en enhet. *Alle som støtter disse parolene, og som er villig til å arbeide aktivt for dem, kan bli medlemmer av Solkom.*

SOLKOMS KORTSIKTIGE OG LANGSIKTIGE MÅLSETTING.

Solkom bygger sitt arbeid på at brennpunktet for verdens folks kamp mot imperialismen i dag er i Indo-Kina. Derfor er det vår kortsiktige oppgave å mobilisere størst mulig støtte, politisk og økonomisk, til de indo-kinesiske folkene.

Men Solkom har også en langsiktig målsetting, som bl. a. kommer til uttrykk i parolen «bekjemp USA-imperialismen». Imperialismen med USA som fremste leder er verdensomspennende, overalt prøver den å undertrykke og utbytte folk. Derfor må også enhetsfronten mot imperialismen være verdensomspennende, og Solkoms langsiktige oppgave blir her i Norge å bygge opp en enhetsfront mot USA-imperialismen og dens støttespillere.

Den verdensomspennende enhetsfronten vil ikke være begrenset til en organisasjon, og den vil få forskjellig uttrykk i de forskjellige land. Og sjøl om vi i Solkom kan mene at f. eks. De Danske Vietnam-komiteer (DDV) har mangler i sin frontpolitikk, så inntar vi ikke en avvisende holdning til DDV, eller blander oss inn i deres indre anliggender. Men vi samarbeider med dem utfra at de også fører en kamp mot USA-imperialismen og støtter Indo-Kinas folk, og vi prøver derfor gjennom diskusjoner med dem å løse politiske motsetninger. Slike felles diskusjoner og møter har blitt arrangert mellom de anti-imperialistiske organisasjonene i Sverige, Danmark, Finnland og Norge, og for framtida vil vi prøve å samordne Vietnamukene i hele Norden. Dette vil styrke det anti-imperialistiske arbeidet i de nordiske land, i det samordnete slag vil kunne rettes mot USA. Et slikt samarbeid er således et steg mot en internasjonal enhetsfront.

Også i bygginga av en internasjonal enhetsfront har de indo-kinesiske folkene gått i spissen. De har for en hel verden i praksis vist at samhold og samarbeid over landegrensene gir styrke og slagkraft. Samarbeidet mellom frigjøringsbevegelsene i Vietnam, Laos og Kambodsja ble fastslått på den indo-kinesiske toppkonferansen i april -70. Prinsippene man går ut fra er at frigjøringa og forsvaret av hvert enkelt land hviler på hvert enkelt folk, men at de impliserte parter skal gi hverandre støtte etter de enkelte parters ønske og på basis av gjensidig respekt. Laos-invasjonen våren -71 viste klart fruktbarheten og nødvendigheten av det internasjonale samarbeidet, og at det var nettopp dette som gjorde at USA og marionettehæren i Saigon ble slått. Det er altså bare en internasjonal enhetsfront

som på lang sikt kan beseire USA-imperialismen.

FORHOLDET STRATEGI — TAKTIKK.

Solkoms strategiske mål er vår langsiktige målsetting om å være med å bygge opp og være en del av den internasjonale enhetsfronten. Men for å kunne gjøre dette, må vi sette oss kortsiktige mål. Vi må med andre ord bygge fronten gradvis (bit for bit); vi må for hver periode i oppbygginga legge opp det vi kaller taktikk. Taktikken må tjene vår langsiktige målsetting.

For å komme fram til en riktig taktikk benytter vi metoden med undersøkelser, studier og analyser. Vi må hele tida analysere situasjonen i Indo-Kina, verden, Norge og på hjemstedet vårt for å kunne stille opp riktige paroler og finne framgangsmåtene i vårt arbeid.

Vårt utgangspunkt er Indo-Kina, og i den grad vi tar opp andre politiske saker, må vi analysere og vurdere disse ut fra brennpunktsteorien og vår langsiktige målsetting.

Eks: Skal Solkom støtte streiker? Nei, vi støtter ikke alle streiker prinsipielt, men bare når vi kan påvise en direkte sammenheng mellom de streikende og folket i Indo-Kina. Derfor var det riktig å støtte streikene ved det amerikansk-kontrollerte alluminiumsverket i Sauda i 1970, på samme måte som det ville vært galt (av Solkom) å støtte Sporveisstreiken i Oslo.

Vi kan aldri gardere oss mot å gjøre taktiske feil, men ved å bruke analysemetoden som er skissert ovenfor, kan vi lære av feila og unngå tilsvarende feil i framtida.

SOLKOM — OG KAMPEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I EEC.

Sjøl om USA er den største imperialistiske makt i verden i dag, finnes det andre store imperialist-stater som Vest-Tyskland og Japan, og sammenslutninger av suverene imperialistiske stater, som EEC. EEC er m.a.o. en del av den verdensomspennende imperialismen; derfor vil også motstandsbevegelsene mot EEC være deler av den internasjonale enhetsfronten mot imperialismen. Dette betyr at enhetsfronten mot imperialismen i Norge består av bl. a. Solkom, Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid og Folkebevegelsen. Kampen mot EEC og solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk støtter opp under hverandre og er begge nødvendige, i det begge er med på å svekke imperialismen.

Betyr dette at vi skal arbeide for at de tre organisasjonene skal bli en?

Nei, vi har forskjellig utgangspunkt, — Solkom i Indo-Kina og de andre i Norge, og vi kan rekruttere og mobilisere folk til kamp ut fra begge utgangspunktene. Med andre ord at såvel sentralt som lokalt må det være ledende kjerner både når det gjelder kamp mot EEC og solidaritetsarbeidet. At vi må sky dobbelt organisering som at styret i FNL-gruppa er det samme som styret i den lokale anti-EEC-

komite. Vi må heller ikke legge ned en del av arbeidet på bekostning av en annen, da styrker vi ikke kampen, men flytter bare på våre egne styrker.

Solkom har alltid bygget sitt arbeid på at ethvert folk må få bestemme over sin egen utvikling. Derfor gikk Solkom mot Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia. Både i Vietnam, og i Norge — når det gjelder EEC, står kampen om selvråderetten for et lite folk sentralt. Vietnameserne har gjennom seierrik kamp vist folket i Norge at det er mulig for et lite folk å rette harde slag mot en stor og mektig fiende. Solkoms rolle består i å knytte kampen for nasjonal sjølstendighet i Norge til den samme kampen i Indo-Kina. Men kampen mot EEC kan aldri bli en hovedsak for fronten, men den kan bare være en taktisk og underordnet del av vår politikk.

FNL-AKTIVISTENES ROLLE SOM FORTROPP.

Det er en stor og stadig voksende opinion i Norge i dag som mener at USA bør forlate Indo-Kina. Men store deler av denne opinionen forstår ikke at årsaken til krigen er imperialismen og at Norge bør trekke seg ut av NATO. Hvordan skal vi FNL-aktivister forholde oss til resten av Vietnam-opinionen?

Her kommer vår rolle som fortropp inn. Det er vår oppgave å videreutvikle Vietnam-opinionen, og det gjør vi best ved å ta utgangspunkt i det politiske nivå som folk står på. Vi må forene og mobilisere alle som lar seg forene bak kravet: USA ut av Indo-Kina. Dette samsvarer også med situasjonen i Indo-Kina og i verden forøvrig. Ved å få større deler av Vietnam-opinionen i tale, kan vi videreutvikle den til å forstå bakgrunnen for krigen og stadig bygge ut enhetsfronten ved å organisere folk på forskjellige nivåer (som deltagere i studiesirkler, medlemmer, støttemedlemmer, abonnenter på For Vietnam, bidragsytere til Frigjøringsfondet). Samtidig som vi søker etter stadig større enhet og slagkraft, må vi opprettholde vårt politiske grunnlag og vår sjølstendighet. Dette må vi gjøre fordi det er Solkom som er fortroppen og drivkraften innen progressive Vietnam-opinionen. Men det er ikke nok å kalle seg fortropp. Denne stilling må vi stadig tilkjempe oss: ved å ta riktige initiativer og utvikle arbeidet på alle områder.

KAMPEN MOT PROPAGANDA-FILMEN GREEN-BERETS — ET EKSEMPEL PÅ SOLKOMS FUNSJON SOM FORTROPP.

Et utmerket eksempel på hvordan Solkom og FNL-aktivistene har fungert som fortropp, er kampen mot propaganda-filmen «Green Berets».

Green Berets er navnet på amerikanske spesialstyrker, som er opplært til å gjøre de mest skitne jobbene og blir spesielt opplært i bruk av tortur. Filmen framstiller disse leiemorderne som snille og humane hjelpere for det lidende vietna-

mesiske folket. Den er en grov forvrengning av virkeligheten — en film på linje med Goebbels nazi-reklame i mellomkrigstida. Filmen ble finansiert ved statsubsidier gjennom forsvarsdepartementet i Pentagon. Tropper, våpen, helikoptere og annet militært utstyr ble stilt til disposisjon. Til å begynne med hevdet mange mennesker i ytringsfrihetens navn at filmen burde vises. Men overalt hvor filmen «Green Berets» (GB) har blitt forsøkt vist i Norge, er den blitt møtt med kraftige demonstrasjoner av FNL-aktivister og andre progressive. Den første forestillingen i Arendal hadde karakter av politibeskyttet Høyremøte, der til og med spesialstyrker fra Oslo-politiet var tilkalt. Kvartalet rundt kinoen var avsperrert, og gatene stengt med politibiler som barrikader. I Elverum brukte politiet *tåregass* mot demonstrantene for første gang siden krigen. I tillegg ble kollene flittig brukt, slik at flere demonstranter måtte på sykehus. I Stavanger ble 43 ungdommer arrestert etter at de hadde ropt slagord og heist transparenter i kinosalen. Tilsvarende demonstrasjoner ble arrangert i flere andre norske byer og steder, som Oslo, Haugesund, Narvik, Harstad, Trondheim m. fl. Etter demonstrasjonene i Elverum i 1970 kjørte store deler av pressa ut hets mot demonstrantene. Men en tid etter da filmen ble vist i Stavanger, ga Rogaland avis demonstrantene positiv omtale. Og da filmen ble satt opp i Trondheim høsten 1971 ble det dannet en meget bra aksjonsenhet som omfattet alle progressive organisasjoner i byen, deriblant også Trondheim Faglige Samorg. og dens ungdomsorganisasjon. Gjennom en serie aksjoner (møter, demonstrasjoner m. m.), der over tusen deltok i alt, ble kinosjefen nødt til å ta filmen av plakaten. Politiet turde ikke ta i bruk kollene.

I aksjonen mot «GB» rundt om i landet har det alltid vært FNL-aktivistene som har gått i spissen, og de har lyktes i å trekke stadig større deler av folket med. Aksjonene i Trondheim viser bl. a. at store deler av sosialdemokratiet er på gli,

Nixon-dokke «dekoreres» under GB-aksjonen i Trondheim i august 1971.

når det gjelder militante aksjoner. Splitnelsen i sosialdemokratiet kom der tydelig fram i og med at kinosjefen var sosialdemokrat, mens formannen i fagl.samorg. holdt en appell.

Alt i alt har forsøkene på å vise «GB» ført til styrking av det anti-imperialistiske arbeidet i Norge. I propaganda-filmens fotspor har flere FNL-aktivister, nye studie- og FNL-grupper grodd fram, og kampen mot filmen møter stadig større forståelse.

Solidaritetskomiteen i dag

Hvem er FNL-aktivister? Det er i hovedsak unge folk, unge arbeidere og studenter. Dette kommer av at f. eks. eldre mennesker vanskelig har såpass med tid og krefter at de kan delta i salgsaksjoner, møtevirksomhet og studier, for å nevne noe FNL-aktivistene må avsette tid til. Dette betyr sjølsagt ikke at Solkom bare er for ungdom, og at det bare er skoleelever som støtter FNL. Noen eldre folk arbeider aktivt i gruppene. Dessuten er det flere måter å støtte FNL og det arbeidet Solkom driver på: bli støttemedlemmer (inkluderer et abonnement på For Vietnam), kjøpe og abonnere på For Vietnam, gi penger til FNL, forsvare FN's sak på arbeidsplassen og i vennekretsen, sette fram forslag om bevilgning til Solkom og FNL i fagforeninga osv. Alt dette er forskjellige former for solidaritet og støtte, der Solkoms organiserte arbeide er den høyeste og mest utviklete formen for støtte til Vietnams folk. Det er de aktive enkelt-medlemmene i FNL-gruppene som utgjør *hovedkraften* i Vietnam-arbeidet i Norge, og som utvikler opinionen og støtten til vietnameserne.

INDRE ORGANISERING.

Solkom består av FNL-grupper, kontakt-grupper og enkeltkontakter. *FNL-gruppene* består av medlemmer som driver kontinuerlig aktivitet og har et styre på minst tre personer. *Kontakt-gruppene* er nye studiegrupper eller folk som driver Vietnam-arbeid uten å ha organisert seg med styre. *Enkeltkontakter* er folk som etter egne forsøker å spre og selge Solkoms materiell, men som pga. at stedet de bor på er lite o. l. ikke har muligheter til å organisere arbeidet. Pr. 1/1-71 har Solkom ca. 70 FNL-grupper og kontakter.

Landsstyret er Solkoms høyeste myndighet utenom *landsmøtene*, som holdes en gang i året, og hvor linjene for arbeidet framover trekkes opp. I dag består landsstyret (LS) av et arbeidsutvalg på 9 personer, (AU) som sitter i Oslo, og 9 representanter for distriktene rundt om i landet. Under AU er det 6 utvalg: Politisk Utvalg (PU), Distriktsutvalgene (DU), Studieutvalget (SU), Internasjonalt

utvalg (IU), FNL i Norge-redaksjonen og For Vietnam-redaksjonen.

Kontakt mellom LS og medlemmene blir formidlet gjennom medlemsbladet *FNL i Norge*. Her utvikles den interne diskusjonen om Solkoms politiske linje og hovedoppgaver.

Siden landsmøtet i 1969 har Solkom stilt seg hovedoppgaver for fronten. En *hovedoppgave* kan kort sies å være det arbeidsområdet vi vier det meste av vår virksomhet til, slik at vi kan rette på det som for tida er frontens viktigste mangler og på denne måten utvikle fronten. — Landsmøteperioden 69/70 ble *studiene* satt som den viktigste oppgaven, fordi det politiske nivået i fronten var svært ujevnt, og det var ikke enhet på alle saker. Dette førte til at et omfattende politisk program ble vedtatt enstemmig på landsmøtet i 1970. — Høsten -70 ble hovedsaken lagt på *den interne organiseringa* under parolen »styrk styrefunksjonen!». Dette var riktig fordi det var blitt klart på landsmøtet at mange grupper ikke drev bra nok solidaritetsarbeid pga. manglende eller dårlig arbeidende styrer. Når et styre er etablert, må det alltid passe på å trekke medlemmene aktivt med i den politiske diskusjonen og planleggingen. Ellers oppstår det lett byråkrati, og medlemmene får ikke forståelsen for hvorfor det er viktig å jobbe aktivt.

Solkoms landsmøte i juni 1971 innebar noe kvalitativt nytt i frontens historie. For første gang har en ut fra detaljerte oppsummeringer i fronten diskutert seg fram til ei linje for frontens hovedoppgave. I vedtaket om hovedoppgave ble det pekt på at situasjonen for folkene i Indo-Kina er meget gunstig mens alle Nixons strategier har mislyktes. USA-imperialistene har nå i virkeligheten bare to muligheter: enten drastisk opptrappe krigen ved bruk av taktiske atomvåpen og invasjon av DRV, eller trekke seg helt ut av Indo-Kina. Nixon må presses av verdensopinionen til å velge det siste. Solkom ser det derfor som sin oppgave å forene alle deler av folket i Norge, organisasjoner, partier og enkeltpersoner rundt kravet: USA ut av Indo-Kina, øyeblikkelig

og uten vilkår». Store deler av den opinionen i Norge som kan støtte et slikt krav, er ikke organisert. Solkoms hovedoppgave ble derfor formulert i parolen: *Organiser opinionen* — trekk flere folk til fronten.

UTADRETTET AKTIVITET.

Salg av bladet *For Vietnam* er den viktigste kontinuerlige aktiviteten FNL-gruppene driver, fordi den *politiske* støtten vi kan gi det vietnamesiske folket ved å spre opplysning om deres kamp er av største betydning. Men det drives også pengeinnsamling til FNL og PRR gjennom *Frigjøringsfondet*, postgiro 20 50 32. Blant annet ble kr. 50 000 gitt til de flomramte områdene høsten -70 etter PRRs ønske. Frigjøringsfondet har også finansiert det nye Telex-utstyret på PRR-kontoret i Oslo.

Men FNL-aktivistene selger ikke bare blader og samler inn penger. Vi prøver også hele tiden å trekke folk med i fronten som deltagere i studiesirkler, som medlemmer og støttemedlemmer, og i dag er mulighetene for å gjøre dette bedre enn noensinne.

Hvert år i april og oktober arrangerer Solkom landsomfattende *Vietnam-uker* med salg av *For Vietnam*, spredning av løpesedler, innsamlinger, møter og demonstrasjoner. Vietnam-uka i oktober -70 hadde som hovedparole »Bryt med Saigonjuntaen» og underparolene »Støtt vietnams folk på deres egne vilkår» og »Anerkjenn DRV og PRR». Dette var riktige krav i og med at PRR samme høst hadde åpnet et informasjonskontor i Norge. At dette var blitt en realitet, var en seier for Vietnam-opinionen og FNL-gruppene arbeid. Men de norske myndigheters halehengspolitikk overfor USA-imperialismen kom tydelig fram da Saigon-juntaens talsmenn fikk lov til å spre fascistpropaganda gjennom et nyåpnet »informasjonskontor» kort tid etter, samtidig som de diplomatiske forbindelsene med juntaen ble utvidet (til konsul). FNL-aktivistene og andre progressive laget en punktdemonstrasjon på åpningsdagen for juntaens løgnpropagandakontor, og ca. 150 mennesker del-

tok. Det ble heist transparenter, ropt slagord og delt ut løpesedler for å vise Vietnam-opinionens avsky.

Vietnam-uka høsten -71 ble kalt for Vietnam-opinionens Vietnam-uke. Dette betydde at det ikke bare var de lokale FNL-gruppene som sto for arrangementene rundt om i landet, men at de inngikk aksjonsenhet med politiske partier og deres ungdomsorganisasjoner, husmorforeninger o. l., fagforeninger og klubber som sammen fikk i stand et Vietnam-uke-opplegg. Men det var FNL-gruppene som var initiativtakerne og drivkraften i aksjonsenhetene, og de beholdt sin sjølstendighet gjennom å selge *For Vietnam*, ved verving av medlemmer og støttemedlemmer m. m.

Tradisjonelt har også Solkom landsomfattende aksjoner i forbindelse med feiringa av FNLs dannelse 20. desember 1960, og FNLs 10-årsdag ble markert med møter og aktiviteter over hele landet. Representanter fra PRR deltok i Oslo og Bergen.

SPØRSMÅL.

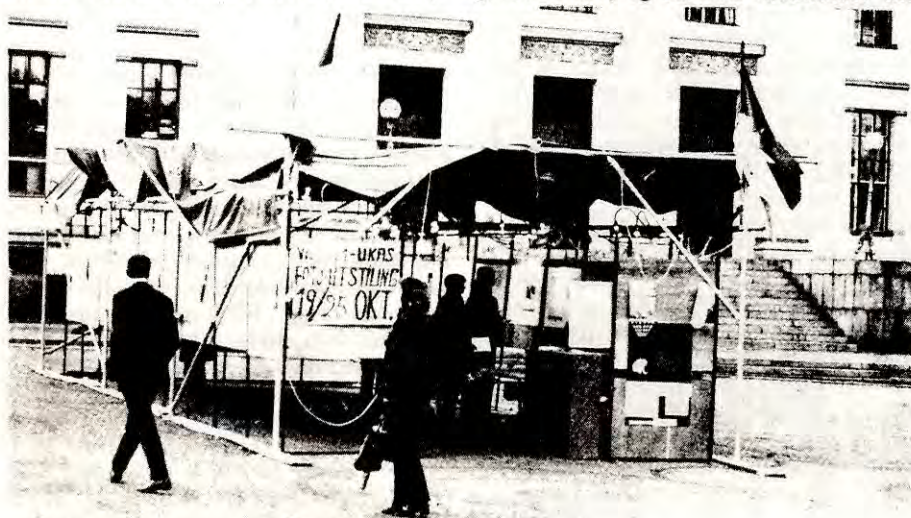
1. Hva skiller Solkom og Vietnambevegelsen?
a) organisatorisk? b) politisk?
2. Er du enig i at aktivistene bør bestemme den politiske linjen i en organisasjon som Solkom?
3. Er du enig i at solidaritetsarbeidet alltid må tilpasses det landet en arbeider i? Diskuter ut fra dette nødvendigheten og sammenhengen mellom Solkoms fire paroler.
4. Mener du Solkoms holdning til den såkalte likvideringslinjen er riktig?
5. Hvorfor har oppsettingen av filmen »Green Berets» styrket det anti-imperialistiske arbeidet i Norge?
6. Hvordan mener du Solkom som helhet og FNL-gruppene har fungert som drivkraft og fortropp i oppbyggingen av en anti-imperialistisk enhetsfront?
7. Tror du stadig flere enkeltpersoner og organisasjoner vil støtte Solkoms politiske linje i solidaritetsarbeidet?

NOTER:

1. Dette var i samsvar med Arbeiderpartiledelsens offisielle syn på Vietnamkrigen i 1965. Tidligere utenriksminister og medlem av Arbeiderpartiets sentralstyre, Halvard Lange, uttalte i forbindelse med APs landsmøte i 1965 at han aldri ville være med på noen anerkjennelse av »Vietcong». »En organisasjon som baserer sin virksomhet på systematisk terror mot sivilbefolkningen fortjener ingen- som helst anerkjennelse.»

TILLEGGLITTERATUR:

For Vietnam nr. 4/1970, artikkelen om Solkom 5 år.
For Vietnam nr. 3/1969, artikkelen om enhetsfronten i Vietnam og Norge.
Solkoms presentasjonsbrosjyre »Hva er Solidaritetskomiteen for Vietnam?»
Solkoms programmer og vedtekter.

Fotoutstilling i V-uka høsten 70. Godt eksempel på Solkoms utadretta aktivitet.

BREV 4

Hvorfor studere og arbeide for de indo-kinesiske folkene?

Hvorfor er det viktig å drive solidaritetsarbeid nettopp til støtte for de indo-kinesiske folkene? Også andre steder enn i Indo-Kina kjemper folk for nasjonal selvstendighet og sosial rettferd. Men selv om USA-imperialismen, dens partnere og marionetter, undertrykker folk i hele verden, så står Indo-Kina i en særstilling. Ingen steder er USA-imperialismen så hardt presset og står i en så ugunstig stilling, ingen steder i

dag har folket reist seg så enhetlig og med så stor styrke som i Indo-Kina. Da USA invaderte Kambodsja og Laos ble det skapt en slagkraftig enhet mellom folkene i Vietnam, Laos og Kambodsja for å bekjempe den felles fienden, USA-imperialismen. Vi kan derfor si at folkene i Indo-Kina i dag er i brennpunktet i kampen for frigjøring fra imperialisme.

USA-imperialismen kan bare bekjempes bit for bit. Derfor må det anti-imperialistiske arbeidet i Norge i første rekke innrettes på støtte til de indo-kinesiske folkenes kamp. Vi må samle alle kreftene for å styrke de folk som i dag står nærmest målet: å kaste USA-imperialismen ut av sine land. Dette er de indo-kinesiske folkene. En seier for frigjøringsbevegelsene der vil samtidig være en mektig oppmuntring for alle undertrykte folk i Asia, Afrika og Latin-Amerika og vil vise at USA-imperialismen tross sin enorme krigsmaskin er svak og kan bekjempes av et enhetlig folk gjennom langvarig folkekrig.

Ved å skape en sterk og voksende folkeopinion mot USAs aggresjon i Indo-Kina, gir også vi vårt bidrag til kampen: vi isolerer USA-imperialismen politisk. Som et resultat av vårt arbeid blir bl. a. stadig flere klar over at USA ikke kjemper for »frihet og demokrati», men til forsvar for sine økonomiske og strategiske interesser. Folk har også anerkjent i langt større grad enn før at det er frigjøringsbevegelsene som representerer folkene i Indo-Kina.

Verdensopinionen har en viktig rolle når det gjelder krigen. Den har bl. a. hindret en utvidelse av krigen med bruk av atomvåpen og invasjon av DRV. Vi har oppsummert at USA etter Laos-invasjonen igjen står foran valget: trappe opp krigen eller trekke seg ut. En kraftig opinion mot krigen i USA og resten av verden, blir avgjørende for dette valget.

Det er også en stor oppmuntring for frigjøringsfrontene å vite at de støttes politisk og materielt av folk fra hele verden. I alle land finnes det organisasjoner og partier som støtter deres kamp, og mange steder også egne organisasjoner slik som Solidaritetskomiteen for Vietnam.

INDO-KINAS SAK ER VÅR SAK.

USAs imperialistiske politikk begrenser seg ikke bare til Indo-Kina. Hele

Sørøst-Asia holdes i et jerngrep og utplyndres systematisk. Tilsvarende forholdes det seg også i resten av verden, særlig i de såkalte u-landene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Gjennom ulike metoder blir til og med folk i industrialiserte land utnyttet av USA-imperialismen. Dette kan skje ved at f. eks. USA-eide monopol-selskaper skaffer seg kontrollen over bedrifter i disse landene.

I Norge kan vi merke samme tendens. Etter siste verdenskrig ga f. eks. USAs myndigheter lån (Marshallhjelp¹) til Årdal og Sundal Verk (ÅSV) på visse betingelser, som bl. a. gjaldt langsiktige byteavtaler med det kanadisk-amerikanske selskapet Alcan. Denne »hjelpen» førte til at Alcan i 1967 overtok halvparten av aksjene og med dette fikk ÅSV under sin kontroll².

I Sauda er det et selskap, Electric Furnace Products Company (EFP), som eies av Union Carbide Corp. i USA. Der nektet selskapet for noen tariffoppgjør siden å øke arbeidernes timelønn med den begrunnelsen at firmaet ikke var medlem av NAF (Norsk Arbeidsgiverforening). Sommeren 1970 gjennomførte imidlertid ovnshusarbeiderne ved EFP i Sauda en fem ukers streik for høyere lønn og bedre arbeidsforhold. Denne streiken, som endte med seier for ovnshusarbeiderne, var direkte rettet mot USA-imperialismens utbytting av norske arbeidere. Streiken viste at folket i Norge og de undertrykte og utbyttede folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika fører kamp mot den samme fienden, USA-imperialisme. Medlemmer av FNL-gruppa på stedet delte ut løpesedler og samlet inn penger til de streikende arbeiderne. Dette var riktig og et eksempel til etterfølgelse for andre FNL-grupper. En støtte til Sauda-arbeiderne var også en støtte til de folk som kjemper mest framgangsrikt mot imperialistisk undertrykking, de indo-kinesiske.

Solidaritetskomiteen (Solkom) har i sitt program understreket sammenhengen mellom kampen mot USA-imperialismen i Norge og i Indo-Kina. I Indo-Kina har folket måttet ty til væpnet kamp for å forsvare seg mot overgrepene. I Norge blir kampen foreløpig ført med fredelige midler. Den ledende imperialistiske makt er i dag USA. Vi kan derfor si at USA er hovedfienden til verdens folk. Vårt bidrag til kampen mot USA-imperialismen er å bekjempe den slik den konkret viser seg i Norge: gjennom NATO, oppkjøp av norske arbeidsplasser osv. Men det er også viktig at vi bidrar til å isolere USA-imperialismen ved at vi støtter den frigjøringskamp de undertrykte folkene med Indo-Kinas folk i spissen, fører.

HVORFOR STUDERE

Hvorfor har vi studert denne studiefirkelen? Dette er et spørsmål vi alle må stille oss og finne svar på, da det er en forutsetning for at studiene skal lykkes. Solkoms og FNL-gruppenes arbeid består i å få det norske folket til å forstå, støtte og utvikle kampen mot imperialismen. I dette arbeidet henvender FNL-aktivistene seg direkte til det norske folket ved salg av bladet For Vietnam, innsamlinger, møter, demonstrasjoner m. m. Hensikten med å ha en organisasjon som Solkom er nettopp på den beste måten i Norge å tjene både de indo-kinesiske folks interesser og å utvikle forståelse for hva som er imperialistiske overgrep. Dette må også være vårt utgangspunkt i studiene.

Vi må legge vekt på å studere de faktiske forholdene, ikke bare i Indo-Kina, men også ellers i verden, som i det øvrige Asia, USA og Norge. Bare når vi kjenner den virkelige situasjonen vet vi hvordan vi skal legge opp arbeidet vårt, hvilke paroler vi skal stille opp osv. Gjennom studiene blir vi bedre i stand til å skrive artikler og utforme løpesedler og vi blir bedre til å diskutere med folk. Vi

studerer altså ikke først og fremst fordi det er interessant å få vite mer om Indo-Kina og imperialismen, men fordi våre kunnskaper og våre analyser hjelper oss til å få flere og flere over på de indo-kinesiske folkenes side.

Men for at våre studier virkelig skal være til nytte og tjene folkene i Indo-Kina, må studiene forenes med praktisk arbeid. Ved å delta som FNL-aktivister og selge For Vietnam på stand³ eller ved dørene, kan vi føre ut det vi har lært gjennom studiene og få prøvd holdbarheten av det ved å diskutere med folk. Samtidig får vi vite hva folk er opptatt av og vil vite mer om. Gjennom å delta i det utadrettede arbeidet lærer vi oss altså hva som er viktigst å studere. Uten praksis har teorien liten hensikt, vi lærer ikke bare gjennom studier, men like fullt av det levende livet. Men på den annen side må en ikke forstå det slik at teorier og kunnskap ikke er nødvendige. Vi må passe oss for tilbøyeligheten til bare å drive praktisk arbeid, for dette vil bare føre til at praksisen blir ført ut i et galt spor. Den politiske forståelsen for det vi gjør vil bli mangelfull og vi vil ikke bli gode til å legge fram våre synspunkter.

HVORDAN DRIVE AKTIVT SOLIDARITETS ARBEID?

Hvordan kan vi best drive det aktive arbeidet? Vi vet at vi ofte ikke slipper til orde i vår NATO-dominerte presse, og vi vet hvordan radio og presse fortier og forvrenger nyheter fra Indo-Kina. Vi kan altså ikke stole på massemedianen. Dette betyr ikke annet enn at vi må stole på oss selv når det gjelder å få ut våre synspunkter. Bare gjennom vårt eget arbeid når vi opinionen. Det er viktig å forstå at de resultatene som er oppnådd ikke er kommet av seg selv, at regjeringen Bratteli ikke hadde vedtatt å anerkjenne DRV dersom presset fra den norske opinionen ikke hadde vært til stede, at regjeringen ikke vil bryte med Saigon og anerkjenne PRR dersom den ikke presses av en opinion. Det kan være vanskelig for mange å bryte ut av passiviteten, men bare aktivt opinionsskapende arbeid gir resultater.

FNL-gruppene trenger stadig nye folk. Det trengs aktivister som selger For Vietnam på dørene hos folk, som deler ut løpesedler, som står på stands og diskuterer med folk, som arrangerer møter og demonstrasjoner. Her nytter det ikke bare å sitte med en kontorpult og telefon, her nytter bare *organisert* arbeid over hele landet. Det er FNL-gruppene som organiserer dette arbeidet. Ved å arbeide jevnt og trutt sprer de våre synspunkter og lager aksjoner i stadig større deler av landet. Samtidig skaffer de seg flere og flere erfaringer i arbeidet, som hjelper dem til stadig å forbedre det.

Ved siden av å selge For Vietnam osv. bør FNL-gruppene utvikle den lokale propagandaen. Dette består f. eks. i å lage lokale løpesedler om aktuelle saker (eks.

løpesedler mot oppsetting av filmen »Green Berets», mot amerikanske flåtebesøk, norske bedrifter som produserer krigsartikler til USA o.l.) og innlegg i lokalaviser. Noe skolegruppene kan gjøre er å ta for seg lærebøker i historie, samfunnskunnskap o.l. og gå gjennom avsnittene som behandler USA i Sørøst-Asia, NATO osv. På denne måten kan det skapes diskusjon og større interesse for solidaritetsarbeidet og skape bedre muligheter for å trekke flere folk med⁴.

Dess flere aktive anti-imperialister vi blir i Solkom, dess bedre blir vi i stand til å tjene de indo-kinesiske folkenes interesser.

SPØRSMÅL:

1. Hvorfor ble du med på denne studie-sirkelen?
2. Tror du opinionen i Norge og ellers i verden har noen innflytelse på
 - a) USA-imperialismens handlinger
 - b) de indo-kinesiske folkenes kamp?
3. Finnes det noen sammenheng mellom USA-imperialismens forhold til Indo-Kina og dens forhold til Norge?
4. Hvilke emner mener du det er viktigst å studere for å drive et bra solidaritetsarbeid?

GÅ MED I DEN ORGANISERTE ANTI-IMPERIALISTISKE KAMPEN TIL STØTTE FOR INDO-KINAS FOLK!

5. Hvorfor er det viktig stadig å få flere aktivt organisert i Solkom/FNL-gruppene? Diskuter hva som konkret kan gjøres på hjemstedet for å trekke folk som støtter de indo-kinesiske folkene aktivt med.

NOTER:

1. Marshall-hjelpen, lansert under president Truman i 1947 og gitt til

NOTER:

1. Marshall-hjelpen, lansert under president Truman i 1947 og gitt til europeiske land på visse økonomiske og politiske betingelser. Bl. a. ikke lov å selge »strategiske» råvarer til Øst-Europa.
2. Mer om USA-investeringer i Norge i For Vietnam nr. 2/1969.
3. Stand: stående demonstrasjon (ofte med plakater med bilder og tekst) salg av FV, pengeinnsamling til FNL, utdeling av løpesedler osv.
4. Mer om hvordan drive aktivt solidaritetsarbeid i »Hva er Solidaritetskomiteen for Vietnam?» som kan bestilles fra Solkom.

Arbeidsmøte i FNL-gruppa.

FOLKE-REPUBLIKKEN CHINA

▲ STØRRE AMERIKANSKE
BASER 1 1970